Karl Ström

A. W. Karlsson

308 1910

FABRIKSMÄRKE

N:o 080 1/4

Jenny Ström

Vandraren

På engslig skogsstig vandrar
Jag framåt vid min staf,
Och tystnaden mig ej förskräcker
Jag ej mitt öde klandrar
Som denna väg mig gaf,
Fast qvällens mörker nejden tä[illegible]

2

Kanske i snåren låta
Jag redan vilse gått,
Dock går jag framåt oförvägen,
Ty ej jag vill förgäta,
Att jag en Gud har fått,
Som visa kan den rätta vägen

3

Jag ej att ljud kan höra,
Ty allt till ro gått rein.
I glädjens röster icke tigen,
Men hvisken i mitt öra,
Att jag ej är allen,
Ej ensam uppå skumma [illegible]

Karl Ström

A. W. Karlsson

308 1910

FABRIKSMÄRKE.

KOPIEBOK J.O.O.&S.

N:o 080 1/4

Jenny Ström

Vandraren.

1.

På engslig skogsstig vandrar
Jag framåt vid min staf,
Och tystnaden mig ej förskräcker
Jag ej mitt öde klandrar,
Som denna väg mig gaf,
Fast qvällens mörker nejden tå ker

2.

Kanske i snåren låta
Jag redan vilse gått,
Dock går jag framåt oförvägen,
Ty ej jag vill förgäta,
Att jag en Gud har fått,
Som visa kan den rätta vägen

3.

Jag ej Att ljud kan höra,
Ty allt till ro gått rein.
I glädjens röster, icke tigen,
Men hvisken i mitt öra,
Att jag ej är allen,
Ej ensam uppå skumma sti

1.

4.

Nu mörknar det alltmera,
Nu ser jag knappast gå,
Och det blir ödsligt uti skogen;
Och stjernor tänds allt flera
På höga fästet blå;
Dock vill jag gå min väg så trogen.

5.

Och himlens Gud anropa,
Som moder lärde mig:
O, Gud, hör nu ditt barn, som beder!
Sig mörka skuggor hopa
Kring mig och lägra sig,
Och jag ej ser, hvart vägen leder.

6.

Ack, låt mig ljus få skåda
I natten, mörk och kall,
Att säker stig jag må beträda;
Och rädda mig från våda,
Och stöd min fot från fall,
Låt allt i hoppets färg sig kläda!

7.

Se där, ett ljus i fjerran,
En eld, så klar och röd!
Dit mina steg jag nu må vända,
Ja, nådig, stor är Herran;
I lycka som i nöd
Han låter hoppets ljus tända!

8.

Och än i nattens timma
Han hörde barnets röst
Och styrde säkert vilsna stegen.
Der ser jag ljuset glimma;
Det skänker mod och tröst,
Och nu jag ser den rätta vägen!

Ljus.

På himlahvalfvets mantel blå
Står soln i dag så klar,
Och ingen enda målnsky grå
I höga rymden far.

2

Sitt klara, himmelskt rena ljus
Han sprider vida kring.

Från klarblå höjd till jordens grus,
På hela jordens ring.

3.

Hvad vore höjd och dal och berg,
Om det ej funnes sol?
Då skulle nattens mörka färg
Betäcka pol från pol. –

4.

Hvad vore hela jorden väl,
Om ljuset icke fans,
Om icke hvarje mensklig själ
Utaf dess stråle hanns?

5.

Då blefve det så mörkt och kallt,
I hvarje menskas bröst,
Då njutningen blef hennes allt,
Blef hennes enda tröst.

6.

Men ljuset finss allt mer och mer
Dess strålar slå fast rot;
Och hjärtat, då de trängt dit ned,
Kan ej dess kraft stå mot.

7.

Tills allt en gång fullandats har
Och värfvet är fullgjort;
Då skall en sol, än mera klar,
Gå upp vid himlens port!

Afton

Solen sakta sjunker nedu
Invid vesterns rand
Och sitt aftonskimmer breder
Öfver sjö och land.

2.

Hennes gyllne strålar sprida
Snart ej mer sitt sken
Och på jorderingen vida
Det är afton rein.

3.

Uti rymdens blåa salar
Tystnar fåglens sång,
Sedan den kring berg och dalar
Hjudit dagen lång.

4.

Kalken sluts af blommor alla,
De ej dofta mer,
Daggens droppar klara falla
Utpå bladen ner.

5.

Elfvor små i aftonstunden
Älska lek och glam
I den sammargrona lunden
Lustigt svåfva fram.

6.

I den tysta, stilla skogen
Ej ett ljud man hör,
Blott att dufvan kuttrar trogen;
Det ej friden stör.

7.

Aftonklockans tarmar klara,
Med sitt harpoljud,
Upp emot det höga para
Med en tår till Gud:

8.

O, låt än ditt fadersöga
Ned till jorden se,
Och sänd ned ifrån det höga
Din välsignelse!

Ord till "Svåriges Ungdoms" prenumeranter.

Jag några ord vill sända
Från Svåriges vestra kust:
När dessa blad vi vända,
Bör det vel ske med lust;
Vi slagit oss tillsamans,
Här det besannas ju,
Att enighet ger styrka;
Ett bok vi kunnat utge nu.

2.

För första gången träda
Vi för publiken fram,
I bokform nu sig kläda
Vår alster fått. Som kram
På julexpositionen
Må boken vår gå åt,
Och läsekretsen vidga
Alltmer och mer uppå sin stråt.

3.

Vi ha ju gjort vårt bästa,
Så mycket vi förmått.
På oss nu många fästa
Sitt öga, vi som stått
Tillförne likt i mörkret,
Afbidanda att få
Framträda och i ljuset
En gång med våra skrifter små.

4.

Må läsarne ej dömma
Det lilla verket hårdt.
Hur de än göra, glömma
Vi ej valspråken vårt:
Framåt! du Sveriges Ungdom,
På vägen mot ditt mål,
Strid tappert med din pennas,
Om ej du får med svärdets stal.

Jag vill verka

1.

[illegible]ling, som i lifvetskroppning står,
Som [illegible] kraft af fria fröjder får,
Låt icke längre dina vingar hvila!
Nej, ut i verldens strid och hvimmel ila!

2.

Och verka der det godas verk med mod;
Låt kraftigt välla ljusets breda flod,
Och låt med Gud såsom ditt vapen striden
Få bära goda frukter uti tiden!

3.

Ty nu är turen din att framåt gå,
På lifvets dunkla bana och att så
Det godas säd i verldens åker neder,
Och gå den väg till rätt och sanningleder.

4.

Stå fast med tron som sköld på klippfast grund
Och älska friket, ljus i mörkrets stund!
Låt verldens många trälar dig ej locka!
Nej, endast evighetens rosor plocka!

5.

Ja, ditt är verket nu, som göras skall.
Låt se att det ej bringas på förfall!
Framåt! Och verka med det dig blef gifvet
Framåt! För dig och fins en plats [illegible]!

För kung och för fosterland.

1.

Hör krigstrummans ljuder, dem dånar
Kring bergen och vidt kring dal.
Och manar ur stugan bonden
Och fursten från riksmans sal.
Ja, tag nu farväl af de kära,
Du lemnar i hemmet qvar,
Ty du skall förblifva bortа,
Gud vet blott hur många dagar.

2.

Och mana ur hjärtats gömma
Din kärlek till kung och land,
Och samla i sinnet djärfhet
Och tag ditt gevär i hand.
Gå, ställ dig bland krigarens skaror,
Du fattige torparesson —
Det manens I alla framåt
Vid starka kanoners dån.

3.

Ej skilnad i stånd och bildning
Får finnas i krigares lag;
I sorgen tillsammans i sorgen
Och fröjdens i glädjens dag!
Och faller du, tappre gosse,
Din lott blifver stor och skön;
Att falla för land och konung
Skall blifva din största lön.

4.

Fast okänd du kanske skall bläda,
O, sörj ej ändå derför,
Du glöms ej af dem, som dig älska,
Fastän du på slagfältet dör.
Men kommer du åter till hemmet
Och finner din hjärtanskär —
O, säg mig du tappre yngling,
Om då icke lycklig du är?

5.

Så drag då åstad uti striden
Med djerfhet, med fröjd och mod
Och offra med villigt sinne
Ditt varma, ungdomliga blod!
Var käck uti nödens timma,
Var modig i stridens hand
Och tag till din lösen i kampen
»För kung och för fosterland.»

Förbi

1.

Förbi är mitt hopp på kärlek och tro,
Förbi är lifvets behag.
För mig ej glädjen längre skall gro
Och lysa upp sorgens dag.
För mig är sällhetens gnistra släkt
Och lifvets himmel med askmån bedäckt.

2.

Min lefnads mål var ett irrsken blott,
En låga i nattens famn;
Allt ädelt jag älskat, allt upphöjdt och godt,
Var en dimbild förutan namn.
Min lefnad ett misstag, ett gräsligt, var,
Som gäckande skem af sanning bar.

3.

Jag hoppats, jag och, uppå sanning och rätt,
Och frihetens talan jag fört,
Men sanningen vrängts uppå tusende sätt,
Och frihetens missbruk jag hört.
Ty menskorna söka i klingande namn
Att dölja bristen i egen famn.

4.

Hur litet af sanning igen vår tid,
Hur litet natur jemväl,
När fördomen tär uppå mannens frid
Och guldet på ynglingens själ
När bästa är själarnes harmoni,
Och friden och lyckan äro förbi.

5.

Hvad hjelper att vågsvall på ytan gå,
De renas ej grumligt haf;
Nej, långt uti djupet, dit blick knapt kan nå,
Långt ned i den mörka graf,
Der är det, ja, der, som man renas bör,
Och bort med allt som vår tid förstör.

6.

Ja bort med högfärd och yppigt prål,
De anstå ej menska dig,
Ty du blef skapt för ett högre mål
Än gå uppå däraes stig.
Ditt inre, din själ, blir mindre vard,
Ju mera du skalet pryder i färd.

7.

Bort med den förnäma beskyddareton,
Som rangen och bärden sig ta.
Är menskan ej menska, om endast hon
Sitt menniskovärde får ha?
Hvad yfves du öfver, du stolta träl,
Med ditt klingande namn och din fläckande själ!

8.

Den fattige, se, med möda och svett
Han skaffar sitt dagliga bröd;
Du rike, du sitter der öfvermätt
Och frossar allt till din död
Och ser med förakt uppå arbetarn ner,
Helt viss att på dig som mönster man ser.

9.

Men du som är fattig, ej fläckfri du är
Du blygs för din fattigdom ju:
Se upp mot himlen och hufvudet bär
Så högt som den rike du.
Ditt menniskovärde mot guld ej vägs,
Och menskan är högre än guld ju sägs.

10.

Nej, bruka de krafter naturen dig gaf
Och gagna dig sjelf och ditt land,
Dö hellre menska, än kryp som slaf,
Bryt sönder de fjettrande band!
Så skall icke mer du hviska förbi,
När verlden är lösgjord, renad och fri.

I qvällen.

1.

Hur griper mig ljufva minenas skara
I qvällen, då tystnad och stillhet råda!
Med oemotståndlig makt de fara
Omkring min själ och ropa: »Skåda,
O yngling, skåda de taflor sköna,
Vi vilja här nu för dig framställa!

2.

Se blomstrande fält och ängar gröna,
Hör fåglarnes hymerer, se skogens källa
Och sorlande bäcken, hvars klara sånger
Och visor du hört så många gånger!
Se här den björk, inunder hvars krona
Du hvilade ut efter dagens fejder
Och hörde trastarnes sånger tona
Vidt ut öfver löfrika, grönskande nejder.

3

Se der de böljor, uppå hvars toppar
Så ofta du gungat i lätta båten,
Och här ser du elfvar, som muntert hoppar
Och dansar framåt på glädtiga stråten!

4

Ack ja! de förtrollande röstuna föra
Mig ljufva barndomshemmet till minnes,
Der icke verldsliga stormar störa
Den frid, som inom dess väggar finnes.
Till hembygdens dalar och gränskande ängar
Vid minnenas röst jag mig tärker försättas!

5

Men ack! dessa herliga blomstersängar
Och ljuden af neckens harpsträngar,
Vid hvilka den trösjande själen lättas,
Och fogelsången och skogens källa
Och björkhem, dit kosen jag brukte ställa,
Är verklighet ej, blott en gyckelande villa,
Som blott för en stund vill min längtan förjaga,
Ty åter jag sitter ensam och stilla
Och finner, att allt var en gyllene saga.

Höstен kommer.

1.

Redan har ett år förflutit,
Sen den förra höstен kom,
Och nu börjar samma nya,
Evigt nya kretsgång om.

2

Frosten isar berg och dalar
Med sin kalla andedrägt,
Och de gula bladen falla
Prasslande för vindens flägt.

3

Hvarför flyr du, sköna sommar?
Allt för fort du ilar bort —
Ej till djupet kan jag njuta,
Ty du varade så kort.

4

Och nu står du tyst på tröskeln
Af den snart förflusna Nord —
Säg oss då farväl, o sommar,
Förrän du lemnat har vår jord.

5

Vänd ännu en gång ditt anlet,

Strålande mot jorden ner;
En minut ännu du varar,
Sedan fins du icke mer.

6.

Än en gång låt himlen stråla
Blå, som i de flydda dar;
Än en gång låt solen lysa
Såsom fordom varm och klar.

7.

Än en gång låt skog och lunder
Dofta, grönska en minut;
Än en gång låt sommarns fägring
Komma åter som förut.

8.

Men du hör mig ej, o sommar;
Kulen, höstlig himmel står –
Dyster drar du bort ifrån oss,
O, kom åter nästa år!

Morgonbild.

1.

Morgonrodna ns ljusa strimma
Jagar nattens skuggor hän.
Och i östern synes glimma
Praktfult sol så klar och vän.

Med sitt purpersken hon sprider
Ljus utöfver folk och land.
Stolt och majestätiskt skrider
Uppå fästets blåa rand.

3

Lugn står insjön som en spegel;
Blott en vindflägt då och då.
Här och der syns några segel
Glida på dess yta blå.

4.

Morgonstund – du ljufva, sköna!
Tusenfaldt jag helsar dig!
Och jag strör – för att dig löna –
Idel rosor på din stig!

Ett hafvets offer.

1.

Emot hemmets kända kuster
Ilar skutan nu med fröjd.
Gamle fiskarn står vid rodret.

Ser sig kring så glad och nöjd.
Efter fjorton 2.
Efter fjorton långa veckor
Utaf fara strid och ångst
Vender han tillbaks till hemmet
Med en stor och riklig fångst.

3.

Sonnen Nils på däcket sitter,
Sysselsatt att knyta nät,
Tänker uppå alla tårar,
Mor vid deras resa grät.

4.

Nu hon ej behöfver sörja,
Snart han kan dem ta i famn.
Blott tre dagar till, och sedan
Skutan är i välkänd hamn.

5.

Så han tänker. Sol i vester
Sjunker röd i ocian,
Men mot hemmet ilar skutan,
Dansande på svekfull ban.

6

»Nils, vak upp, ty oceanen
Svallar högre hvar minut!
Seglen måste ned: orkanen
Bryter ögonblickligt ut!«

7

Nils från bädden, der han hvilar,
Utur ljufva drömmar väckt,
Genast upp på däcket ilar,
Äntrar upp i masten däckt,

8

Seglen bergas; på sekunden
Borta är hvar segelklut;
Men det var i sista stunden,
Ty nu bryter stormen ut.

9

Vågen skummar vildt och ystert
Togande allt bettre fart.
Hafvet förut grått och dystert
Blifver ögonblickligt svart.

10

Gny och tjut derefter följa
Uti tackling, block och rår.
Ständigt bölja uppå bölja
Voldsamt öfver däcket slår.

11.

Hafvet kokar doft och jäser.
Hotande kring akterstam
Skummet fradgar sig och fräser.
Redlöst kastas skutan fram.

12.

Våldsamt hafvet henne drifver
Emot kusten med dess skär;
Stormen ännu värre blifver,
Hvarje kopp nu svunnet är.

13.

Då käns hård en stöt, som skakar
Hvarje föremål på däck;
Skutan suckar doft knakar.
Hon stött på! Han sprungit läck!

14.

Lyss, hvad hväsning, vattnet reisar
Im; hvart motstånd är förbi.
Hafvet skummar vildt och brusar
Kring stt rof i raseri.

15.

Gamle fiskarn rodret släpper,
Tydligt allt för honom står,
Sakta händren hop han knäpper,
Torkar en förstulen tår.

16.

»Här, der dessa böljor svalla.»
Säger han, »vi får vår graf,
Nils, vi må oss nu befalla
I Hans hand, som lifvet gaf.

17.

Alnder det den gamle läser
Högt och tydligt Fader vår,
Tycks det, som om skum ej fräser,
Våg ej emot skutan slår.

18.

Efter bönen rörda sluta
Far och son hvarann i famn.
Nu förväl! Du gamla skuta,
För oss snaltt i stormfri hamn!

19.

På sitt hem till sist de tänka,
Ropa sina käras namn.
Medan vågorna dem sänka
Sakta ned i hafvets famn.

20.

Stormen lägger sig till hvila,
Månen sänder ut sitt ljus,
Men der skutan nyss sågs ila,
Höres nu blott hafvets brus.

21.

Men vid kusten mellan bergen
Liten fiskarkoja står.
Der en makas och en moders
Hjerta utaf ängslan slår.

Aug. Karlsson

Döm ej.

1.

Se, det mulnar hastigt: stormen bryter
Wild, förfärlig fram på hafvets bryn,
Och dess vågar sucka, åskan ryter,
Medan blicten hväser klar ur skyn.
Frukta ej för stormens yra hvimmel,
Eller böljorna, som höga gå,
Ty dock solen ler bak mörknad himmel
Och på djupet är det lungt ändå.

2.

Kärlek strålar uti mångens öga,
Fast du ej dess värde kan förstå,
Klippan visar blott den ytan höga,
Men derunder guldets ådror gå.
Mången arm dock är, som synes riker,
Mången rik trycks utaf sorger ner,
Mången lyckans son dock lyckan svikes
Mången sörjer djupt – fast munen ler.

3.

Det är allt ej guld, som du ser glimma
I vår timliga och snöda verld,
Ständigt bör du derför dig påminna
Att ej fästa dig vid fåfäng flärd.
Gyllne ytan dig så snart bedrager,
Då du dömmer efter skenet blott,
I bland törnen spiiar stundom lager,
Motgång ofta blir den frommes lott.

4.

Se ej stolt, foraktligt på din like,
Om du tror, han längre är än du.
Jordens barn bli icke alla rike.
Men till sist de blifva lika ju?
Den i trasor klädd, såväl som kungen,
Multna skall, om ej i samma grift.
Öfver bördens son och tigarungen
Ljuder en gång jemlikhetens skrift.

5.

Hvarför yfvas då I barn af makten.
Hvarför bröstas öfver fåfäng flärd?
Snart, ack snart försvinner glansen prakten,
Som I fröjdas åt i denna verld.
De som utaf armodet och nöden
Pressats hårdt, för dem och tiden flyr,
Allt en gång förenas efter döden,
Då en evig morgonnodnad gryr.

6.

Dömen icke hårdt de vilsneförda,
Blott beklagen, men fördöm den ej;
Bure du mahända lätt den börda,
Som dem följer genom lifvet? Nej!
Då du vid den minsta motgång dignar,
Under höffjudt ve och bittert knot,
Klagar nödens barn ej men välsignar
Gud, såväl när det går med som mot.

7.

Slut till hjertat alla såsom bröder,
Och dem alltid sant och riktigt känn,
Om i bröstet hatets låga glöder,
Låt en fläkt af kärlek qväfva den.

Hvad du är, du vet ej, hvad du blifver,
Ödets förlät ju ej öppen står;
Är du nöjd med det, som Herren gifver,
Då du glad och säll till döden går.

8.

Ack, så döm då ingen menska illa,
Fast du tror, att du långt bättre är,
Skenet kan bedraga, kan förvilla,
Menskans blick ser ej i hjertat ner.
Tadla ej, låt öförrätt bli glömd,
Och du skall med tiden få erfara,
Den ej dömer, blir ej heller dömd.

Aug. Karlsson

En sorgsen sångare.

1.

Jag såg en liten fogel helt nyss i grönan skog,
Som satt så tyst och sorgsen, fast all naturen log
Så skön i morgonstunden.

2.

Och hör du liten fogel der upp' på grönnan gren.
Hvarför är du så sorgsen, ser du ej solens sken,
Och hur all jorden glädes?

3.

Men liten fogel svarar: »Förbi är lifvets fröjd,
Fast nyss i trädets krona jag sjöng så glad och nöjd
För maken min den kära?

4.

Men henne bort man röfvat; en gosse stigit opp,
Till boet, som vi bygde i björkens gröna topp,
Och lade der en snara.»

5.

Och när min brud tillbaka till lilla hemmet flög,
Den falska, dolda snaran kring hennes fot sig smög,
Och fången blef den trogna.»

6.

»I buren sen hon fördes från mig, från skogen bort,
Och boet det refs neder; och hvad vår fröjd blef kort,
Ej se vi mer hvarandra!

7.

»Men o, hur grymt, hur hjertlöst, i mot ~~ers~~ stackars små
Den gossen hafver handlat; nog borde han förstå,
Att liten fogel lider.»

8.

Så ljöd den sorgnes klagan, ej qvittrade han mer,
Men hufvudet han böjde och föll till marken ner
På boet, sönderrifvet.

9.

På lilla näbben lyste en droppe blod så röd,
Den kom ifrån hans hjerta: af sorg han blifvit död,
Den sångaren i skogen.

Våren.

1.

Jag helsar dig du sköna land,
Du nordens stolta öga!
Du välbekanta, väna strand
Omkring de fjellar höga!
Till dig jag kommer än en gång!
Jag väntat har en tid så lång!

2.

Jag uti södersns qvafva verld
Ej längre kunde glömma
Den tjusning, som af svalka närd
I nordens land plär dromma.
Till dig, till dig stod all min håg!
Jag flydde hit med vindens väg.

3.

Välan! Så jubla nu o land!
Låt brusa dina stränder!

Se! Våren sträcker ut sin hand
Och allt i grönska vänder.
Låt ögat ditt, det rena hopp,
Mot klara himlen blicka opp!

4.

Naturen re'n sin gråa drägt
Bortkastar och fördöljer.
Vid komna vårens ljumma flägt
Den sig i grönska höljer.
Och blommor utaf jordens stoft
Snart fylla rymden med sitt doft.

5.

Ja, blomstra härligt här, o vår!
Låt bojorna försvinna!
Och hela ljufligt vinterns sår,
Låt klara majsol glimma!
Och när du se'n flyr bort, min vän,
Välkommen åter hit igen!

Sång till Solen.

1.

Du lysande klot, som i seklernas fjärran
Framrullat din gyllne, glänsande runa,
Så stolt du framtågar – ett verk utaf Herran –
Och räknar så tyst hvarje flyende stund.
Dig ljuder min sång från de qvalmiga nätter
Der dagligt din lefvande tämpel du sätter!

2.

När fram öfver molnpryddа himlen du tågar
Och lyser de vidsträckta rymderna opp,
Hur ljufligt du värmer, hur härligt du lågar,
Hur mäktigt du svåfvar framåt i ditt lopp.
Hur alstrande kraft för mångtusende verldar
Utströmar ur dina, jemt glödande härdar!

3.

Så gladt på de ljusnande fältet du spriden
Ditt sken, på de grönskande ängarnes prakt,
När fram på din blånande himmel du skrider
Och visar oss din, allt upplifvande makt!
Hur skönt, när som allt, som här lefver och rör
Uppväcks af det ljus, som från dig hit ned föres!

4.

När våren ur snoiga vintern framträder,
Och drifvorna smälta och du för din flägt,
Men grönska den domnande jorden du kläder
Och visar din kraft, utaf sekler ej bräckt,

Hur stor och hur härlig du synsför mitt öga,
Hur strålar du ej ifrån himmelen höga!

5.

När sommarn kring jorden har kastat sin slöja
Och Flora hon står i sin skönaste skrud,
Och muntert de löfvande träden sig böja
För vestans zefir, för den vingade gud,
Hur skönt i de grönskande, blommande lunder
Förfly ej de ljusa och lyckliga stunder!—

6.

Det är dock din stråle, som gör det så härligt,
Som föder på nytt allt, som finnes och är,
Som smeker den kalla naturen så kärligt
Och utströr de gåfvor, i sköfet du tär,
Som låter det domnade lifvet uppspira
Och åter ånyo sin skapelse fira!

7.

När natten framskeider, och ned du dig sänker
I höljans, i hafvets oändiga verld,
Till afskid de sista ljusstrålarne stänker
På suckande jord från din himmelska färd,
När du ej mer lyser här i våra zoner,
Då tystnar hvar lefvande varelses torner!

8.

På dystert och odsligt sig himmelen hvälfver,
När, sol! du gått ned från din upphöjda tron!
Då luften för smekande vinden ej skälfver,
Och jorden, ja jorden!— så sorgsen är hon,
Naturen — hon sörjer och gjuter i droppar!

9.

Men fram snart du träder och skuggorna vika
Och fly vid din åsyn långt ifrån oss bort!
Och åter du lyser med strålarne rika
Och breder ditt ljus på hvar längtande ort,
Och härligt du utströr med gifmilda händer
Det ljummaste strålregn kring förstiga länder!

10.

Hur skont, när i öster du himmelen målar
Med ljus från ditt purprande, vingade spann,
När tidigt bland guldröda molnen du prålar,
Och mörkret — det flyr, och ej motstå dig kan,
Då glädje och frögd i vårt hjerta du väcker
Och hopp, som den kolsvarta natten ej isläcker!

11.

På tyst var i natten, så odslig var verlden,
Fast månen kringgjöt sitt förbleknande sken!

Och elden förgäfves från husliga härden
Med mattande flammor i nattmörkret sken:
Förgäfves på mörkblå rymderna höga
Då stjernan upplät sitt försvinnande öga!

12.

Men ljussöd i östern snart dagen ren grydde,
I strålglans du uppgick så härlig och klar!
Med vinden besegrande skuggorna flydde
Och dimstade bort – af dem intet fans qvar!
Då gladdes all verlden, och varelser många
Inandades lif af din rösende ånga! –

13.

Ja, allt det uppvaknar, när du dig uppsvingar
Och kommer från nattliga färden igen!
Då fogeln på lätta och hvilande vingar
Så glad ilar uppåt mot rymderna hän!
Och tusende stämmor sitt lof dig hembära;
Och lofsånger ljuda så skönt dig till ära!

14.

Se, vinden! – Han spolar och dansar och hoppar
Och glädes och fröjdas af ljuset från dig!
Se! – Tjärilen leker med blommor och knoppar,
Ty klart du upplyser hans rosiga stig!

Så äfven för menskan ditt väsen du breder,
Och säkert ur mulnande natt henne leder!

15.

Så stråla och lys oss du härliga stjärna
Och svinga dig fram på din jublande stråt!
Härnere för qväfvande mörkret oss värna,
Och lys du oss klart, när vi fara uppåt,
Dit, der med en klarare, renare tunga
Ditt lof för din Skapare vi skola sjunga!

Aug. Carlsson

Wänern.

1.

Så vidt jag sträcker
Min snabba bölja.
Vidt svallet rullar
Af klara vågen.
Jag Dalsland räcker,
Ses Vermland skölja
Och Vesterjötlands kullar
Så stolt i hågen.

2.

Hur jag mig gläder,
När norden susar

På blåå rummet,
Min lugna yta
I fasor kläder,
När stormen brusar,
Och af hvita skummet
Vildt strömmar flyta!

3.

Då seglarn hastar
Att hamnet hinna,
När jag mig hvälfver
I vågor höga.—
Jag skeppet kastar
I tviflens dimma,
Och af vrede skälfver
Mitt djupa öga.

4.

Men stormen ryter
Snart icke mera,
Och lugnet hvilar
Uppå min spegel.
Fram solen bryter
Med strålar flera,
Tryggt hän skeppet ilar
För fulla segel.

Soluppgången.

1. (sonett.)

Se, dagens stjärna upp i öster går!
Kring fält och ängar hennes strålar klara
Med lif i yrande förtjusning fara
Och kyssa ur hvar blomma daggens tår.

2.

Hur skön uti sin fägring jorden står!
Nyss var det natt och dyster tystnad tara,
Men nu - hur jublar alla väsens skara,
Hvart hjerta af ny fröjd och glädje står.

3.

Men lika skönt, som morgondagen gryr,
Uti vår själ sin stråle hoppet tänder
Och för i tanken oss från jordens dalar.

4.

Min vän, på tidens haf ditt skepp så styr
Att sist du hamnar i de sälla länder,
Der solen ej går ned, i himlens salar!

Snödroppen.

1.

Fängslad än i vinterns bojor

Jorden domnad, dödslik låg,
Frusen var den gröna marken.
I sad stod den klara våg.
Dystra moln på himlen tåga,
Bister ryter nordanvind
Snön han jagar upp i virflar,
Hårdt han piskar jordens kind.

2.

Men då träder solen sakta
Ut ur brustna skyars krans,
Och på den förfrusna jorden
Kastar han sin kalla glans.
Ingen värme - endast strålar
Blir dennakalla jord beskärd,
Men för ljuset blott lyksalig
Ler ändå den frusna verld.

3.

Och i glädjen upp ur mullen
Spirar tyst en liten knopp,
Som vid nästa solglimt vecklas
Ur den hvita drifvan opp,
Och ur gröna bladen tittar
Snart en blomma hvit och blek,
Som sin lilla stängel gungar
Af och an vid vindens lek.

4.

Och en hviskning far med vinden
Från den hvita blomman bort,
»Arma jord, du skall ej frukta -
Snön skall smälta innan kort; -
Blicka upp ur vinterdalen,
Solen lofvat lysa klart -
Våren sände mig att säga,
Att hon kommer snart - ja snart.»

A.V. Carlsson

Ett sjunkande fartyg.

Sjön går hög och böljan vredgad emot strandens
klippräf slår,
Nattens engel med sin slöja öfver land och
vatten står. Öfverallt rår dödens tystnad,
endast stundom ufvenstjut
Höres, då ur bergets klyfta han i mörkret flyger ut.

Plötsligt uppå molnhöjd himmel bleka månen
träder fram,
Kastar silfvierhvita strålar uppå vågens höga kam

Då vid skenet syns, hvad förut intet menskligt öga sett,
Syns ett skeppskrof, hvaråt döden länge hånande har
lett.
En förtviflad kamp det utstår emot vreda element;
Men hvad hjelper det att strida mot den dom, som
Gud har sändt.
Än försvinner det i djupet, än det höjes upp mot skyn;
Vattnet spolar genom breschen. En förskräcklig,
ryslig syn.
Låt oss träda upp på däcket för att se på nära håll,
Huru modet djupt har sjunkit uppå vind och
vågors boll.
Från fefäls och manskaps anlet tillit och förtröstan
flytt, Och mot outsäglig fara forden sorglöshet är bytt.

– »Låten icke modet falla, varen oförskräckta barn!
Kanske äro vi ej ännu snärjda så i farans garn,
Att vi ej med rådig raskhet kunna rädda oss derur!»
Talte kraftige kaptenen stentornshögt uti sin lur.

Orden hade merkbar verkan, männen rätade sig ut,
Djerfhet utur ögat lyste, då de hörde vindens tjut.
– »Stån ej overksamma gossar,» tog kapplen till ord
igen.

»Visen att i hafven hjerta, visen att i ären män!

Fastän briggen är förlorad, dock vi ej förtvifla må,
Lifvet är en dyrbar gåfva, som man ej kan återfå,
Lefnadströtta visserligen äro många utaf oss,
Män betänk vi äro gamla, vi med aldren börjar slå.

Skynden derför barn att rädda först de unga, sedan
Kanske i försmän ej räddning, när den sig för eder ter.
Lossa skyndsamt stora båten...!» – – »Herre»,
afbröt en matros,
»Blott den lilla återstår oss, stora båten är sin kas.»
– »Nå så tagen hvad i hafven; gör den lilla båten
flott;
Kanske rymer den oss alla, hvarom icke – kastom
lott!
Handla endast oförtöfvadt allt beror på skyndsam-
het.» –
Sade och försvann bland mängden. – Bortblåst
var all modlöshet.
Snart på hafvets vida böljor boten brottade
sig fram; Ack, all möda, all ansträngning
tycktes komma uppå skam,

Alla sig deri befunnos ifrån briggen, utom en,
Denne, som ej kunde rymmas, var den ädle
skeppskapten.
— »Tung är lasten dock» han sade, »for jag med,
Då I kunden kans den tyngre blef.
Då I kunden kanske tärna emot ett förrädiskt ref.
Resen i, men jag vill stanna, lägga ned min
vandringsstaf;
Här i dessa blåa böljor vill jag reda mig en graf»

Melertid dref båten framåt, förd af starka arors
par; Att den kunde uppå stranden ännu
icke troligt var, Men så småningom den
likväl nalkades alltmera land, Liksom
leddes den osynligt af Försynens allmakts-
hand. Efter mycken kamp förgäfves nådde
sitt mål till sist;
Alla voro väl behållna, endast årorna de mist.
Komma upp pa branta stranden deras första
handling var,
Att på knä på kala klippan tacka Gud
för räddning snar.
När ifrån de höga tingen deras tankar återvänt,

Var det, som om strandens stenar under deras
fötter bränt,
Ty när blicken föll på hafvet, syntes skeppets
mörka bild Och vid masten stod kapptenen,
kringsvept utof stormen vild.
— »Ack, du ädle, hjertegode, kunde vi blott
rädda dig,
Säkert hvar och en utaf oss gerna skulle offra sig,
Ack, men inga åror finnas. Hvad förmå vi utan
dem? Utan ära är en färja som en krapp
förutan lem.» —
Töcknen började att skingras, solen gick i
öster opp Och med rosenröda strålar
purprande hon mastens topp.
Då i öfvergifna båten steg en sextiårig man
Med till åror tvenne stakar, som han
uppå stranden fann.
Efter mycken vedermöda båten fran
till skeppet han Och den scen, som
derpå följde, pennan icke skildra kan.

Nog, det djerfva företaget blef med största
framgång krönt

Och med tacksamhetens fullhet blef den ädle räddarn länt.
När för andra gången båten lyckligt stranden hade nått Och man blicken åter vände till den plats, der skeppet stått,
Då, o under! det försvunit, intet spår man såg deraf, Det i djupet hade sjunkit, hade funit der sin graf. Slut den 19/2 1910
A.V. Carlsson

En ramsakning

Hvad är ert namn?
Karl Petter Necklas Qvickenström?
Ni heter således Karl Qvickenström?
Nej! nådig domarn, antingen heter jag Karl Petter eller och Petter Nicklas, för alldrig har jag hört nå'n kalla mig Karl inte, det var då slut; hemma kall'te de mej Karl Petter, men utomhus mest Petter Nicklas.
Förstår ni inte, att Karl Petter är detsamma som ert Kal Petter. Är ni kanske af adlig börd?
Det vet jag inte.
Var er far adelsman eller är ni det?

Hvad far min anbelangar, så är han vedsågare, och jag är gesäll.
Jag frågade ej om ert yrke utan om er slägt.
Jaså! Jaså! Jo jag har en stor slägt nådig domar'n. En farbror, som är skrädd...
Håll! Håll! för all del, jag vill ej ha' reda på alla edra släklingar, inte, utan om ert tillnamn är adligt?
Det kan jag ej säga.
Hvad hette er far?
Dom kall'ten alltid gubten Nicklas.
Men tillnamnet då?
Det hade han inget.
Han hette väl som ni, Qvickenström?
Nä', se det namnet har jag allt skaffat mig sjelf, för när jag var skolpojk'en gång i ti'a, så så skolemästarn, att jag var en riktig Qvickenström. Och han, som jag, tyckte, att det var så många Anderssonar i skolan, att jag gerna kunde ta' mej ett schangtilare namn alltid och det gorde jag och.
Nå ni heter således Andersson-Qvickenström?
Domar'n får kalla mig hvad han vill, men Kal Petter Necklas Qvickenström är mitt namn.

mig till heder å' ingen – – –

Tyst med sådant! Er far lefver väl?

Jag hoppas väl det, så vida han ej är död på dessa två sista da'rna.

När är ni född?

På attanhundratalet tror jag mor min sa:

Det kan jag nog tro, men närmare på år och dag! Ni vet väl, när ni är född?

Det var, när dom skref två 5:or bak' attantalet, sa' far min alltid.

Således 1855, men månad och dag då?

Jo, jag tror, jag mins, det var när bära va' mogna, och det brukar vara om sommar-n, herr domar:n!

Det hör ju alls icke hit. Det var en svår karl.

Svår, nä! snälle domarn, jag är inte svår, jag är så maklig som helst.

I hvilken månad är ni född då, Var det i juli eller augusti.

Jo nu hågar jag de: Det var i juli, för jag hadden syster, som var född i juli och henne kallte dom Julia, så det var nog i juli.

Dagam då?

Nej, det var om natta, det mins jag, för det var ändå så mörkt den gången, sa' mor mi.

Datum menar jag?

Datum, det känner jag ingen, men min farbror hetter Anton menar jag? kunde vara han nådig domar'n menar.

Jag menar, hvilken dag i månaden det var, förstår ni nu?

Jo! Jo! men! men det var ingen dag utan, som jag sakt, en natt emellan fredag och lördag sa' både far min å' mor mi'.

Krångla inte till saken nu mera, utan gör slut på den nu. Jag menar inte veckodagen utan månadsdton!

Ja den tror jag var da'n efter den siste för di sa' alltid hemma, att när jag föddes, var det nymåne.

Nå, det var roligt, att det var nymåne, men kunna vi ej komma på det klara, få vi anteckna den 1:ste augusti.

Augusti! näj se det var då August, min bror, som var födder då och inte jag. det kan jag skaffa vittnes bevis på, om jag bara får permissioner i några da'r.

Vet ni, var ni är född?

I Sverget.

Det kan jag väl tro det, men ni får beskrifva något närmare.

Gerna de'. Efter hvad mor min har sakt, var det i en källare.

Hör ej hit. I hvilken trakt af Sverge, stad eller socken?

Det var visst i en skogstrakt, på en herregål ej långt ifrån Vesterköping, tror jag dom kallt'et.

Nogon stad, som heter [illegible]köping fins ej i Sverge. Det är fel.

Då var det väl Österköping, för köping var det, de' kan domarn vara säker på, så pass min jag.

Österköping fins ej heller!

Ja då fins de' väl Norrköping, ä' då var de' la den.

Eller och Söderköping?

Det låter inte så otroligt, men jag är inte rigtigt viss på saken.

Ni vet då inte, hvar ni är född?

Nej inte. bestemt, men om jag finge permissioner, kunde jag ta' reda på't, för en som dom kallar Friskens Kalle är hemifrån och honom kunde jag fråga.

Ni borde ha' reda på det sjelf. Är ni gift?

Gift är jag och det med en gram tös endå, det må nådig domarn tro.

Drag ej fram med några onödiga upplysningar, utan håll er till saken. Ert yrke?

Jag är gesäll för tillfälet.

I hvad för ett handtverk?

Åh, än i ett än i annat, en tid stod jag i en bod och en tid var jag dräng.

Ni är oförbetterlig!

Nej, nådig domarn, doktorn sa', att hosta min nog skulle gå öfver, så de har ingen fara må bröstet nu mer.

Ni är åtalad för att hafva gjort inbrott. Erkänner ni er skyldig?

Nej, se det är då platt omöjligt det!

Hur kan ni neka, när det fins vittnen, som såg det?

Det var då inte sant, för det var ingen enda, som såg oss, det kan jag vittna, om så är, för jag hållde utkik.

Ni var således med ändå?

Nej då, jag sörde inte ett grand, jag bara såg på så vackert.

Det är ej tillåtit att åse sådant, utan att anmäla det för att få brottslingarna gripna genast.

Ja, men om jag sprungit, så hade jag inte fått några pengar utaf dom andre, nådig domarn!

Nå! Ni var således med. Hvem bröt upp dörren?

De gjorde en kil.

Hvem af er? menar jag!

Det var en af di andre, som sprang fortare än jag, när polisen kom, och han hette vist jöns.

Var det han, som bröt opp dören med kilen ensam: hjelpte ni ej till.

Åh, jag kunde la inte stå och se på huller, utan jag slog te kilen nä en yxa, så klinkan flög å:

Då var det ju ni sjelf, som var den verste?

Näj då, nådig domarn, mor min så alltid, att jag var den snällaste hemma utaf allehop, så det kan jag inte tro.

Håll er till saken, har mi ju hört. Var det ni, som gick in och bröt upp byrån? Det påstås så!

Nå, se det bestrider jag, för jag blef ställd utanför som utkik, mens dom andre var inne och stal pengarne, och der stod jag och frös, så jag var tvungen att gå, för det var så kallt.

Nå hvad gjorde ni derinne då?

Åh, jag sökte upp skafferiet och fick mig lite mat.

Var ni ej med att taga några penger då. De andra kamraterna säga det.

Åh, dom drumlarna, di orka inte me att få opp ett dåligt byrålås, så jag måtte hjelpa dom, men alldrig kall jag slå mig i kompis med sådana stal kare en onnan gång inte, det är då slut.

Ni hjelpte således till äfven med sjelfva stölden.

Ja, bara litet för roskull, som jag sakt, men de kunde la inte vara så farligt, för jag åt mest hela tiden, för hungrig var jag.

Hvem tog pengarna, gjorde ni det?

Det vet jag då ingen kan säga, för när jag fått ut en sedelbunt, så börja dom å flänga i slantarna, så jag fick bara en half tia och en bit å en femma och sen kila dom torskarna.

Tyst karl! inga ogvädningsord inför domstolen, hör ni!

Ja, nådig domarn, på hörseln vet jag aldrig, att jag felat, men jag fick en gång en örfil så--

Tyst, så jag ju er! Svara endast på frågorna. Ni var då både med vid inbrottet och stölden?

Ja, men se det fins då inget bevis på det, så det blir inget af den affären, det vet jag då.

Ni erkänner ju sjelf!

Nä de jör jag aldrig på tiden.

Ni har ju berättat oss om hela tilldragelsen och dessutom grep ju polisen er just under gerningen?

Det var då platt omöjligt, för jernringen låg på golfvet, och den sparka jag undan för att kömna in i skafferiet; och när polisen kom, höll jag på att äta mig mätt, nådig domarn!

Enligt polisens utsago trukade ni våld, det var ju så.

Ja, det vill jag då inte påstå precis, för hvar och en har väl rätt att försvara sig, och jag slog en bara i hufvé't mä'é skré.

Det var ej allt, ni gjorde. Ni var ännu våldsammare.

Jag! hvad skulle jag göra ensam mot' en, som jag var. Han fick vist en syltburk efter sig och, tror jag, och andra köksaker, som jag inte riktigt vet, hvad dom kallas, och jernringen oxå, tror jag.

Ni har då gjort en fullständig bekänelse och här intet att tillägga?

Bekänner gör jag alldrig, för en får väl alltid försvara sig, när en blir öfverfallen; och jag får tilllägga, att när jag får veta namnet på den der polisen, skall jag vacka åtal emot honom och det vårt ändå. Kanske nådig domarn kanner en?

Ni är både oresonlig och stursk alltfort.

Nå, resonerat det har jag då alltid kunnat, så jag redat mej fram på jola, jag som far min, och stursk har jag aldrig varit.

Ni har då bekänt allt. För ut karlen! –

Nej jag bekänner aldrig! slut den 9/2

Guldgräfarn.

1.

En gång i fjärran väst vid stilla hafvets kust jag fann mig själf en sommardag mitt hjärta slog af lust och snart med mod på land jag stod jag tänkte gräfva guld bli rik och få det tjänt men minna planer jeck omkull ty jag fick ej ett sent men alldrig förr mig bättre hänt.

kör.

Ty jag blef frälst ja härligt frälst och jordens skatter får hvärn som helst jag byter ej bort den skatt jag fått för millejoner jag mår så gott.

Jag reste hit och dit att soka guld och glans jag sträfvade och med all flit att vinna ärans krans han ville opp på kägsta topp jag tänkte ej uppå att då min famn blef full jag måste bort ifrån det gå och lemna nitt schartull på denna hjord och sjelf bli mull. (kör.)

Man sloss om torvorna i dag jorden liksom förr men ser ej stackars Lasarus där utanför sin dörr flott för sin skatt och så blir natt då kloppar döden på och hvärn kan hjälpa hvärn den rike mannen måste gå från godts och vinning slem, men Lasarus fick gå hem (kör.)

Att vinna ära det aktar jag ej stort mitt namn i himlen skrifvit är och jenom himlens port om gång jag går att kronan få betyder minus här om kassan ej blir full att vara himmelsk miljonär är mera värt en guld ty banken där går ej omkull. (kör.) slut den 19/3 1910

A. V. Carlsson

Aug. V. Carlsson

Lär mig att tacka för allt!

1.

Lär mig tacka för allt, o, min Frälsare kär,
Lär mig tacka för soltken och regnr!
Lär mig tacka när storm vill slå båten isär,
Liksom och när den hamnat i hägnr!
Lär mig tacka, när lyckan gör hjärtat så glatt
Lär mig tacka i djupaste sorgernas natt!
Lär mig tacka för allt, o, min Jesus!

2.

Lär mig tacka för dag, somr du ämna mig ger,
Lär mig tacka för liden, som gått!
Lär mig tacka för nåd, du så rikt mig beter,
Lär mig tacka för allt, som jag fått!
Och för hvad du har tagit, o, Herre, mig lär
att för det, framför allt, dig dess mer hålla kär!
Lär mig tacka för allt, o, min Jesus!

Misstag.

Tror du, att du utan möda
Utan sådd kan samla gröda
Och bli rik i lättjans snara,
Så är det ett misstag bara.

3.

Tror du dig att kunna vinna
Eget hem och välstånd hinna,
Om du alldrig böjar spara,
Så är det ett misstag bara.

4.

Tror du dig en vän få äga,
Om du böjat andra säga,
Hvad han bedt dig tyst bevara,
Så är det ett misstag bara.

5.

Tror du dig bli stor, om andra
Du vill domma, smäda, klandra,
Utan rum för dem att tivara,
Så är det ett misstag bara.

6.

Tror på himmel efter döden Och på lugn i lifvets öden Utan Gud-o, låt der fara!
Det är ej misstag bara,

Bröllopet.

No 1.

Bröllopet.

1 v.

Snart skall bröllop firas i vår faders hus Bröllopsborden dukas under palmers sus Tänk hvad bruden aktas gödda kalfven slaktas nattvard firas under harpors brus.

2 v.

Tänk hvad ståtlig anblick i de blå gemak Salomos tapeter ifrån golf till tak under palmer gröna pärleportar sköna O hvad härlighet och Kunglig smak.

3. v.

Se hur borden gnistra utaf klar kristall nu det nya vinet ändligt drickas skall, kungar och profeter hjeltar och poeter skönt de stränga sina harpor an.

4 v.

Känner du väl hannom som, kring bordet går ögonen som lågor och som snö han står se på mantelbrefvet och på diademet är det icke sjelfva fader vår.

5 v.

Nej det är ju sonnen klädd i brollopskrud han som bjudit alla barnen hem till Gud Se hur glad han tjenar sina ögonstenar fast han valde sig en fattig brud.

6 v.

Seg om du känner brudens anletsdrag under öfver under det är du och jag Du och jag är bruden i den hvita skruden kan du sörja mer en enda dag.

7 v.

Englarne sig skyhada för Guds milda lam Bruden men o bruden treder dristigt fram Se nu skall hon krönas rikligen belönas för hvad här hon led af hån och skam.

8 v.

Nu har lammets hustru fått en äkta man, ingen ingen mer dem båda skilja kan, nu ej sorgen smärtan skiljer dessa hjärtan, som lenge sökt hvarann.

9 v.

Tänk hvad sång och jubel uti bröllopssal alla harpor brusa trummor och symbol, toner underbara juda sillverklara O hvad sång och spel förutan tal.

10 v.

Men och mensklig tunga ingenting förmår
tolka hvad som där i himlen försigår det
kan ej förklaras men det kan erfaras
och på detta väntar du och jag.

Mitt hem.

1 v.

Mitt hem är ej på jorden bland sorger och
besvär jag är som mina fäder en gäst och främ-
ling Men i min faders rike en krona väntar
mig vi alldrig sett på jorden dess like.

Kör:

2 v.

Sköna hem, sköna stad där änglaskaran sjunger
så nöjd Halleluja. O hvad frid O hvad fröjd I nom
de pärleportarna sköna.

3 v.

En vinning skön det blifven att lemna jordens
strid och med de frälsta vandra på gatorna af
guld Och i den nya sången af jubel stämma
in Och locka harpor torner så klara.

3 v.

Som seglaren i stormen med längtan ser
mot land så längtar jag till hemmet på himlens
lugna strand Dit stormens brus ej hinner och
vågens svall ej når och intet hjärta lider och saknar

Tilgrimmen i skuggornas dal.

1 v.

I aftonens skymning i skuggornas dal, Jag sjung
er till harpan en sång, När hjärtat tar intryck
af sorger och kvab! Och tiden här nere blir lång
Fast harpan än höres i skuggornas dal. Min sång
ibland tidernas tvång, Jag skall innan kort i
Guds härliga stad, Få sjunga min himmelska sång.

2.

Men ännu en gärd i ett främmande land
En pilgrim i skuggornas dal, Jag hvilar på
tufvan vid Jordanens strand. Och tröst alla
sorger och kvab. Jag stämmer min harpa och
sjunger en sång, då hör jag ej prestarens lann.
Och tryggad från fiendens skaror så mång,
Jag hvilar vid Frälsarens barm.

3 v.

Men o, hvilken syn när på tufvan jag satt,
En stund uti skuggornas verld, En skara som
tågar förbi mig så gladt, Jag sporde hvart bär
eder färd? Men ingen nu änskade lysna på
mig, De gick på förtappelsens väg Och
därför jag sjunger en saknadens sång, Ty
stäkling och vänner gick med.

4 v.

Ej världen kan fatta hur smärtsamt det är,
att se sina kära gå med, Blana hopen som
rusar framåt på en väg, Som bär till förtappelse
med: Där kunde en sörjande moder få se sitt
barn som hon ofta ju bad, Att alldrig fly
bort ifrån Herren sin Gud, Och gå i de
syndares rad.

5 v.

Mitt hjärta nu klappar af tvifvel och
hopp. Är det sant? mina vänner gå med.
Men o se, huru satan dem drifver
framåt Hur han gjuslar dem steg efter
steg, De höra ej mera mitt varnande rop.
Mot afgrunden rusa de hän, Jag här hur
de mötas af dödens musik. De lidandes
rysliga skrän.

6 v.

Det ljusnar dock slutligt i skuggornas dal,
Och jag ifrån himlen får bud, Jag lemnar
då tufvan vid Jordanens strand, Och går
till min fader och Gud. Sen hörs ej min
harpa i främmande land, Nej, skild
ifrån skränande ljud, Jag spelar min
himmelska harpa med fröjd; I evighet
hemma los Gud.

Blott en dag.

1 v.

Blott en dag ett ögonblick i sänder, o hvad tröst
ehvad som kommer på, Allt ju hvilar i min
faders händer, skalle jag som barn väl
ängslas då. Han som bär för mig ett
fadershjärta ja han gifver ju åt hvarje
dag, huldt dess lilla del af fröjd och
smärta, så af glädje som behag.

2 v.

Sjelf han är mig alla dagar nära: för hvar

särskild tid med särskild nåd hvarje dags bekymmer vill han bära han som heter både kraft och råd. Att sin dyra egendom bevara, denna omsorg har han lagt på sig som din dag så skall din kraft och vara detta löfte gaf han mig.

3 v.

Hjälp mig då att hvila trygt och stilla blott vid dina löften Herre kär och ej trones dyra dyra tröst förspilla som i ordet mig förvaradt är. Hjälp mig Herre att ehvad mig händer taga af din trogna faders hand. Blott en dag ett ögonblick i sänder tills jag nått det goda land.

Ingen omsorg.

1 v.

Ingen omsorg, ingen omsorg vare det min sång Jesus lefver har ej svikit Mig en enda gång.

2 v.

Ingen omsorg större friden I ditt hjärtas bo Vare det din enda omsorg att på Jesus tro

3 v.

Är du fattig, och var sorglös Som den glada sparf Se på Jesus han beredt dig ett ovanskligt arf

4 v.

Gud är rik, o glöm då alldrig Att till honom gå. Och är fadren rik, kan barnet vara fattigt då.

5 v.

Vike då bekymmer fjärran Du har öfverflöd. Har du nog af bröd för dagen, Lider du ej nöd.

6 v.

All din omsorg får du kasta, i hans skot som dag. Att på honom städs hoppas, Det är omsorg nog

7 v.

Men nära af bekymmer många, hjärtat kväljer sig Tro på Jesus Tro på Jesus, det är nog för dig.

A. Verner Karlsson

Hvilken sång hvilket jubel.

1 v.

Hvilken sång hvilket jubel iti höjd Huru harporna klinga med maht Härligt tornar Guds lof i det himmelska hof Till hans ära som frälsning oss brakt Genom jordlifvets sorger och natt Tränga himmelska stråla af ljus Änglasängen om

hjärtat griper fast Och vi rikta vår blick mot Guds hus. Kör:

Hör du stundom ej ett eko Utof änglaskarans sång Tann det ej uti ditt hjärta Ändå genklang någon gång. 2 v.

Stämmen in frälsta skaror stämmen in Uti änglarnas jublande sång Bären tackoffer fram för det staktade lam. Som den falne upreste en gång Om så änglarna lofsjunga Gud böra vi då ej instämma med Hör ett himmelskt och ~~tröng~~ träget maningsbud I de torner som tränga ~~tit~~ hit ned. 3 v

Här är gråt här är klagan utan mått Hvilket ve i den skarande sång Men i sorgernas dal från den skinande sal Höres tornernas brusande gång. De tillföra den hopplösa hopp Om en himmel af sällhet och frid Upp till hvilken ej missljud tränga opp Och där slut är all jordlifvets strid.

H. V. Carlson

Låfsång.

1 v.

Nu komma vi ater tillsamman Att bringa dig ära och pris, O, Herre vår lofsång anamma Och gif oss din himmelska frid.

2 v.

Du för våra hjärtan och blifvit Vårt allt uti ve och i väl Och därför vi åt dig har gifvit vår ande vår kropp och vår själ.

3 v.

Vi stämt våra harpor och sjungit Gemensamt med fröjdefullt ljud. Men om ej vårt hjärta blott tunga blir stamt o vi lofva ej Gud.

4 v.

O stränga och stäm våra harpor Att vi kunna prisa ditt namn. Du bör ju och prissas med rätta Som bär oss så huldt i din famn.

5 v.

Men ack våra roster de mattas. Och strängarna brista ibland Men hvad som i kören en fattas Blir fyldt på den himmelska strand.

6 v.

Ack snart skall vår lofsång förklinga Våra harpor de duga ej där. Då vi inför tronen skall bringa, vårt lof till vår frälsare kär.

7 v.

Förlusten den blifver oss dräglig. Då krona och harpa och palm. Vi få utaf Herren allsmäktig Därhemma på sällhetens strand.

8 v.

Nu sluta vi denna vår lofsång Den passar i främmande land I allfaders huset där ofvan vi evigt skall prisa hans namn.

N. V. Karlsson

Endast i Gud.

1 v.

Endast i Gud har min själ sin ro, Han är min fasta borg, Endast i honom jag trygg kan bo Uti all nöd och sorg. Larma än finder rundt omkring, Är mig och världen vred, Fruktar jag likväl för ingenting, Då jag har Herren med.

2 v.

Endast i Gud har min själ sin ro, Han är min tröst, mitt allt, Endast at Gud uti ödmjuktro. Har jag min väg befallt. Han är min klippa, mitt säkra hopp, Ej vill jag vackla mer. Han är min hjälp under dagens lopp, Som mig ej öfverger.

3 v.

Älskade Jesus, du är ju min, Du är mig alltid när! Hjälp att jag städse gör villjan din Under min vandring här. Kanske du snart hemtar hem din brud, Då vill jag vara med, Klädd i den skinnande hvita skrud, Hvilken mig lofvad är.

4 v.

Endast i Gud nu förbidar jag Morgonen, som skall gry, Då du, o Jesus, den stora dag Kommer i himmelens sky. Mången skall ropa: Jag kom för sent. Och ifrån Gud gå bort Mången har detta nog icke ment, Menderas tid blef kort.

5 v.

Herre, jag tycker mig se den dag Då uti ångst och ve Själar, som tjänade syndens lag, skola ditt anlet se. Bedjande bergen att skyla sig, Fy de, o Gud, från dig. Herre, mig hjälp, att dock icke jag Plutar så hemskt en dag!

6 v.

Annu han klappar på hjärtats dörr. In han så gärna vill, Kanske du mins att han klappat förr, Men slutit dörren till. Tänk, om han tröttnar att klappa på, Hur skall det blifva då? Annu han ropar så vänligt: Kom! Vänd då till honnom om!

7 v.

Saligt det är att i lifvets strid Hafva sin ro i Gud. Saliga stunder af ljuflig frid Skanker han här sin brud. Endast i Gud hela dagen bång Vore det städs min sång, Tills jag hos honnom får salig bo
Uti hans sabbatsro.

Seglaren.

1. v.

Jag slipper i främande landet mer vara, Ty löfte jag fått att till hemlandet gå. På Kristus, det skeppet jag säkert kan fara fast hotande stormar sig upphäfva må: Si flaggan den svirjar i stäfven, Ett lam är afbildat därpå, Och blodröd och hvit är han

äfven Och viftar dit skeppet skall gå.

2 v.

Guds eviga kärlek är farkostens roder, Guds frid är salongen där barnen få mat; Vi hafva till skaffare Jesus, vår broder, Han framställer maten på löftenas fat. Men hytterna de äro såren Och barnen de må där så godt. Där sofva de friköpta fåren, Sin fridstad de där hafva fått.

3 v.

Wårt skepp blifvit byggt uppå Gollgata kulle, En röfvare var det som profseglade Och annu ej äro här platserna fulla, I Jesus finns rum för de barttapade; Vår mast är ett kors och vart segel Är lammet som hänger därpå, Om bord finnes afven en spegel. Där barnnen beskåda sig få.

4 v.

Och spegeln utvisar att vi äro täcka, Och klädda i snövit och skinande skrud, Och skrudarna ned öfver fötterna räcka, Den härliga dräkten vi fått utaf Gud; Se vi uti blodet aftvagne, Fullkomliga äro för Gud.

Ty synderna äro borttagna Och vi äro
frälsarens brud.

5 v.

Fast ofta vi segla i motvind och dimma
Vi äro doch säkra på skeppet ändå, Ty.
Gud känner vägen, och vi få förnimma,
Hvar underligt styrer, men nådigt också;
Vi stå uti ring allihopa, Och se på
vår korsfäste bror, Till synd'are alla
vi ropa: Barmhertigheten är stor!

6 v.

Snart äro vi hemma, Gud sitter vid
styret, Och så går det hem uppå oför-
skyld nåd, men alla bekymmer Gud sjelf
har bestyret, Och fattas oss något – Gud
heter ju råd! Si så går det till i Guds
rike, Förlossning i blodet vi ha; Vi
hafva en Gud utan like, Som älskar
oss, Halleluja!

7 v.

I alle som faren på sönderiga vraken
af egenrättfärdighet, kommen ombord.
Här bärgas skeppsbrutna, här klädes
hvar naken, Vår liflåt är ute den heter
Guds ord; Fort fram med det blodröda
tåget, Det duger att hålla uti, Ty blodet,
och blodet är något, Som kan göra
synd'are fri.

Aug. Karlsson

"Hemlängtan.

1 v.

O, jag vet ett härligt land, Dit min längtan
står i bland, Där har Gud berätt åt mig
Evigt hem af präjd hos sig.
Kör: "Hem! "Hem! "Hem! Brusande våg mig
förer "Hem! "Hem! "Hem! Där på den
lungna stranden "Hvitklädda skaror vänta
mig vänta hem.

2 v.

Ofta på min pilgrimstig Frågar jag mea
bäfvan mig: Skall och jag få vara däs,
"Hvarest Gudfjätt Jesus solen, är?

3 v.

Skall och jag af Adams släkt Där få bära
bröllopsdräkt, Och vid änglars jubelsång
Lifvets krona få en gång?

4 v.

Ja, af nåd- så Herren sakt- Skall
Och jag få bo i prakt I den staden
utaf guld För det dyra blodets skull.

5

Ingen undrar väl därpå att jag gärna
dit vill gå, Och att här min längtans
brand Sträcker sig dit upp ibland.

Skogsblomman.

1. v.

Det vaxte en blomma vid grannarnas fot
I skogen bland mossa och ljung. Den
lilla knappt syntes vid jättarnas rot,
Hon stod där så älsklig och lugn.

2 v.

Säg fruktar du ej att i skogen stå gömd,
Omgifven af skuggarnas? - O nej, ty jag
alldrig af Herren blir glömd, Han äfven
på blommor ger akt.

3 v.

Men onskar du ej att i trädgården stå Och

Herr Gust

dofta till mänskors behag? - O nej, jag
trifs bäst bland de ringa och små, Jag
föddes till skogsblomma jag.

4 v.

Men snart skall för vintriga stormen
du dö, Du lilla, som blommade nyss
Då hvilar jag ljuft under täcket af snö
och vacknar vid vårsolens kyss.

5 v.

Haf tack för din läxa, du blomma så
skön! Om enslig den blifver min stig,
Jag vet, att den Gud, som min Fader
ju är, Han vårdar sig jämväl om mig.

6 v.

Ehuru så ringa är Herren mig när Med
honnom jag vandrar så säll, Hvar morgon
mig bönen till himmelen bär,
Wid bönen jag slumrar hvar kväll.

7 v.

Lik blomman jag äfven skall visna och dö
Men gläds, att hans löfte står kvar. Om stoftet
är gömt under täcket af snö Är anden hos
Gud i förvar. F. J. Karlson

Solskenet

1 v.

Du som ofta klagar under vandringen,
Att du ej kan troget följa Mästaren,
Två du dunkla fönstren öppna vidt din
dörr, Och släpp litet solsken in!
Kör: Släpp en smula solsken in! Släpp
en smula solsken in! Två de dunkla
fönstren Öppna vidt din dörr, Och
släpp litet solsken in!

2 v.

Är det här besvärligt, går dig allt emot,
Frestas du att börja dagen blott med
knot, Två de dunkla fönstren :,:

3 v.

Lägger frestarn ut för dig sin onskas garn
Will han utså tvädräkt bland Guds kära
barn Två de dunkla fönstren :,:

4 v.

Will han uti hemmet stifta kif och strid
Will han ur ditt hjärta rofva all Guds frid.
Två de dunkla fönstren :,:

Skulle du ej vara med din lott förnöjd
Kan du icke tacka Gud för allt med fröjd,
Två de dunkla fönstren :,:

6 v.

Har du månne blifvit för Guds ledning
rädd, Då han plötsligt lagt dig på en
sjukdomsbädd, Två de dunkla fönstren :,:

7 v.

Har dig Herren ställt uti en bortskymd
vrå, Sjung din lilla visa, och var glad
ändå Två de dunkla fönstret :,:

Will du lycklig vara på din pilgrims-
färd Sprid (Guds vackra solsken i den mörka
värld Två de dunkla fönstret, Öppna
vidt din dörr Och släpp hela solen in!
Kör: Ja, släpp hela solen in! Ja släpp
hela solen in! Två de dunkla fönstren :,:

Hvila i Himlen.

1 v.

Här uti världen finnes ingen hvila Ej någon
hamn för seglaren trött Nej må vi

hellre skynda oss att ila Hem till vår Herre
Jesu bröst.
Kör: Låt oss skynda framåt framåt, Dit där
hamnen :,:

2v.

Här möta faror för den lilla skara Som är
på väg till himmelen Men Herren Jesus
vill med henne vara O, må vi sjunga
om igen.

3v.

O. må aldrig tröttna på att lära
Utaf de helga nådens ord Ty Jesus
sagt: Se jag är själf är nära O
hvilken tröst uppå vår jord.

4v.

Snart stundar in den evigt rälla tiden
Då jubelårets timme slår Då vi få
njuta den ljufva sabbatsfriden Uti
ett ändlöst jubelår.

5v.

Snart kommer Jesus med de helga
änglar Hit till vår jord för sista gång
Då blir det fröjd för den som honom

känna Sorgen förbyts i evig jubelsång
Kör: Jag vill skynda framåt, framåt
Dit där hamnen vinkar så skön håt
oss se på Jesus, Jesus, Han som gifver
oss nådelön.

Hvad gör det:

Hvad jör det om här uppå jorden En gäst
och en främling jag är Om vägen en törning
är vörden Jag följer blott frälsarens
spår Om en genom mörkaste dalen
Han leder mig hem mot min graf
Ack mitt under smärtan och kvalen
Han är dock min köpp och min stof

2v.

Hvad gör det om värden mig jäcktar
Och krossar min lycka i grus Då
själen ej längre försmäktar I länk
tan till klarare ljus Min bark
den bräckliga lilla Den styres
den som sakt så Till vindar
Tig och var stilla Och han är d
so

4 v.

Hvad gör det om hjärtat vill brista I kampen
mot prestelserna mång Då han är
mig när till det sista som blifvit
min sob och min sång Hvad gör det
om slagget förbrinner När Herren mig
eldsdopet ger Blott guldet han klarare
finner Och däri sin afbild han ser.

5 v.

Nej sjungande vill jag framila Och
vinna den segrande lön Hos Herren
där finner jag hvila Där väntar en
krona så skön Hvad gör det vär då
när jag gömmes Om ingen mig mins
med en tår I himlen där sorgerna
glömmes Då lösning på gåtan jag
får

Snar
äng la
Då bl

Idas klagan.

1 v.

Sköna yngling på vågen,
Sig hvem söker du än,
Blickar sorgset i hågen,
Kanske mot dig en vän?

2 v.

Ensam glömd och förskjuten,
Står jag här på en strand,
Och fast rösten är bruten,
Räcker jag dig min hand.

3 v.

Glad vid gullharpans torner,
Anden sväfvar till dig,
När från varmare soner
Spälf du tenker på mig,

4 v.

När jag strängarna stämmer
Då är tanken hos dig.
Men det likväl mig grämmer,
Sången hörs ej till dig.

5 v.

O, när kommer du åter.

Dyre, saknade vän,
Ser du ej hur jag gråter,
Tröstar enslingen än.

6 v.

O, när får jag dig trycka
Till mitt längtande bröst,
Du min sällhet och lycka,
Hör min klagande röst. slut!

En vacker visa om herr Peder.

1 v.

Herr Peder han gångar ut på kammare golf
Han kammar och krusar ~~upp~~ sitt hår,
Sen gångar han sig in till fostermodern sin
Och han frågar hvad död han skulle få.

2 v.

Ja, inte skall du dö uppå sotesängen div
Och ej heller blifva slogen uti krig;
Men akta dig väl för böljorna de blå
Att de inte förkorta ditt lif.

3 v.

Ja, du skall bygga skepp utaf lättaste kork
Och master utaf hvalfiskaben,
Och vimplarna skall vara utaf rödaste guld
Och flaggorna de likaså.

4 v.

Men när de ha seglat en 400 mil,
Se då började skeppet till att stå,
Sen bad han till sin Gud och sin fari himmelen
Om hjelp om de detta kunde få.

5 v.

Kaptenen han var en väl förståndiger man,
Han talade förståndiga ord!
Ja låtom oss kasta en guldtärning om bord
Få vi se hvem den största synd har gjort.

6 v.

Den första guldtärningen på sorgebordet ram
Emellan de skepparemen,
Så lotten föll på Peder, den föll
För första gång var älsklige konungason.

7 v.

Den ~~tredje~~ andra guldtärningen på sorgebordet ram
Emellan de skepparemän,
Ja, lotten föll på Peder, den föll
För andra gången var älsklige konungason.

8 v.

Den tredje guldtårningen på sorgebordet rann
Emellan de skepparemän,
Ja, lotten föll på Peder, den föll
För tredje gång vår älskelige kommgason.

9 v.

Ja etter det är jag som den största synd har gjort.
Se då bekänner jag mitt brott inför er.
Tre kyrkor har jag röfvat, tre kloster har
jag brändt. Två flickor har jag narrat och
skämt.

10 v.

Om någon utaf eder skulle komma i land
Och min fostermoder frågar efter mig,
Sig henne att jag tjänar i främmande land
Och lar det både trefligt och godt.

11 v.

Om någon utaf eder skulle komma i land.
Och min fosterfader frågar efter mig,
Sig honom att jag sväfvar uti evighets kval.
Bed honom att han bettrar då sig.

12 v.

Om någon utaf eder skulle komma i land
Och min fästmö hon frågar efter mig,
Sig henne att jag hvilar under böljorna de blå,
Sig henne att hon gifta sig får,

13 v.

Så togo de herr Peder i hans fagergula hår
Och hyfvade honom uti sjön.
När herr Peder börja sjunka börja skeppet
på att gå, Och svaja ut på böljorna de blå.
Så togo De herr Peder.
Korpralen på rekryt-exercisen. Hamm.

Venster! höger! takt och tu! Säkra steg I tage!
Hang ej så med armen, du, Och drag in din mage!
Venster! höger! som en halt Går korpralen i feten
Halt! för alla hakar halt! Hvila träbeleten!

2 v.

Karlar! jag skall eder slå både blå och gröna!
Se på den? Hur kan du stå som en äggsjukhöna
Konglig majestet och jag har blott skam af eder.
I. får ingen rast i dag, Ingen på min heder!

3 v.

Framåt rätta er! Till jul Trängens I därbesta!
Fram med bröstet, långa drul, Hufvudt upp du kor
jag blir galen, om I ej mig att reta sluten.

Den som rör en lem på sej, Pryglas på minuten
4 v.

Ordning! Venster om! I-ett! Se blott på den djuren!
Ligger då platt intet vett Uti bondnaturen?
Åma, drummel och surtut Ynkrygg, nöt och
bengel! Är det venster det, vet hut! Ock, du
ljusens engel! 5 v.

Karlar! jag skall säga er att i ären oxar:
En åt jorden blängen ner. En åt himlen koxar
Ryska piskens hvassa knut Kring er rygg
Skall! ila Allt mitt tålamod är slut —
Halt! på — stället hvila!

A. V. Carlsson
Vof.

Inga Elisabet Strom

Fröhen Hilda Krantz
Lund

Gångsång.

1 v.

Vi gå öfver daggstänkta berg, berg, berg.
Som lånt af smaragden sin färg,
färg, färg. Sorger ha vi inga
Våra glada visor klinga
När vi gå öfver daggstänkta berg.
berg, berg. 2 v.

De gamla och kloka må le, le, le.
Vi äro ej förståndiga som de, de, de.
Ty vilka skulle sjunga
Om våren den unga
Om vi voro kloka som de, de, de.
3 v.

O, människor, färglömmen Er
gråt, gråt, gråt, Och kommen
och följen oss åt, åt, åt.
Så fjärran vi gånga.
Att solskenet fånga
O, kommen och följen oss åt, åt, åt.

4 v.

Så gladeligt hand uti hand, hand,
hand, Nu gå vi till fågelfenix
land, land, land,
Till ett sagoland som skiner
Af kristaller och rubiner
Nu gå vi till fågel Fenix land,
land, land,

5 v.

De väldiga skogarnas ~~brus~~ sus, sus, sus,
Gå mäktiga som orgeltoners brus,
brus, brus. Ty lifvets vardagsträta
Hur lätt är att förgäta
Vid de väldiga skogarnas sus, sus, sus.

6 v.

Små flickor, små gossar, åt Er, Er.
Er, Min fattiga visa jag ger, ger, ger.
Min visa den är ringa,
Men glatt skall den klinga
Små flickor, små gossar,
för Er, Er, Er.

A. W. Carlsson
Volontär

Ön dröm

1 v.

Hon satt på klippan av den öde stranden
för henne ändlös oceannen låg.
Det blida ögat skymde hon med handen
och oafbrutet emot östern såg.

2 v.

När morgonsolens första strålar blänkte
på österns sky hon re-n på klippan satt
Hon satt där mången gång när sol sig sänkte
Och ~~jun~~ mången juv balsamisk sommarnatt

3 v.

Hon var så ung så skön jemväl i tårar
med jusblå ögon och ett hår af guld
Linéa lik i värdens karta vårar
så juv hon var så mild och oskuldsfull

4 v.

Hör dotter min det synes som det sutte
en ensam fogel invid böljan blå
Din kind är blek det stormar hårt där ute
kom in han kommer ju ej förr endå.

5 v.

Men dottern log och vinkade med handen

förlåt, jag kan ej komma, moder kär
förn böljan frusit har till is på stranden
då finner du mig icke längre här

6 v.

Förr ty jag drömde, samma natt han farit
att jag med honom på hans fartyg stod
storm ifrån nord det hela dagen varit
och back en målnvägg, solen sjönk i blod

7 v.

Jag smög mig till hans bröst och tårar runo
på mina kinder fast en munen log
Då såg jag hur två vita duvor flögo
likt andeväsen framför skeppets bog

8 v.

På vita vingar de framför oss flögo
i vida krettsar jagande varann
Jag sporde då vems dessa foglar voro
de äro mina töner, sade han.

9 v.

De ~~flögo~~ följde oss utöfver vida haven
likt goda änglar sända ulof Gud
Och om jag ryckes ned i våta graven
jag sänder en af dem till dig med bud.

10 v.

Han kyste mig och knappt var kyssen brunen
på mina leppar förn min dröm var slut
Min dröm likt morgondimman var försvunen
jag var i stugan ensam som förut.

11 v.

Se därför moder, sitter jag på stranden
och sér mot östern där hans skepp försvann
Tills böljan frusit har till is på stranden
hans bud har kommit eller också han

12 v.

Men vårens dar och sommarens förswinna
det blifver åter snö och nordanvind
Blodröda skyarna i västern brinna
och brasan sprakar uppå spiselns hell

13 v.

Hur skövlad var ej trudens fägring vorden
lik blomman bruten utav nordanvind
I vita flockar snön föll öfver jorden
men vitare var ändå jumfruns kind

14 v.

Det var så mörkt så tungt i hennes sinne
där drömmande hon vid sin stånda satt

Så låg var stugan och så trångt därinne
hon jack sig ut en mörk novämbernatt

15 v.

Hon satte sig på klippan invid stranden
där förr hon suttit har så mången gång
Den trötta pannan stöde hon mot handen
och lysnade till nordanvindens sång

16 v.

Var det en dröm när hon sitt öga lyfte
en fogel kom i snövit fjäderskrud
Sitt huvud tätt till hennes öra trykte
och viskade, din älskling är hos Gud

17 v.

Han vantar dig se här ett bud han bringar
med väldig fasa hon ur avalar spratt
En fiskmås flög förbi på letta vingar
en vålnad lik uti den hänska natt

18 v.

Men bakom mörka måln på himlaranden
satt månen lysnande till stormens hot
Och af en svallvåg vräktes upp på stranden
ett bleknat lik strax invid hennes fot

19 v.

Och månen sken uppå hans bleka panna
och på hans evikt brustna ogonpar
Men blekare ändå var lilla Anna
hon viste nog vem som den döde var

20 v.

Hon sjönk intill hans bröst och tårar runno
ett majregn likt i nordanvindens dar
Och hennes leppar mot hans leppar bruna
förgäfves, döden gav ej något svar

21 v.

Då brät ur hennes mun en blodström neder
den roda purpurn öfver snön sig jöt
på beddafo rosor lade hon sig neder
med pannas slödd emot sin älsklings bröst

22 v.

Hon bad en bön; och hennes bön hördes
ty mestarn på bönhörelse är rik
Och hennes skäl med hans till himlen fördes
och morgonsolen sken på tvenne lik

23 v.

I samma grav de jordades på stranden
vid hennes hemlands välbekanta hav

Och vem som vill kan ännu se på stranden
de båda ungas ej förjätna grav

Slut den 5 novb. 1910

Sov i ro.

Tyst sig natten sänker
öfver byggdens tjäll,
Nattensstjärna blenker
i den sena kväll,
Vid den huldas fönster, kärleken
hältning sänder till sin hjärtenan
Sov i ro, sov i ro!
Dröm om kärlek kopp och tro.

Slut den 5 novb. 1910

Den Italienska flickan.

1. v

På italiens nejder där min vagga hon stod
Ack min barndom hur lycklig den var
Där jag ägde ett hem vid den stilla flod
Där ~~hade~~ jag hade båd moder och far

2. v.

Hur jag ströfvade kring och så full ~~[illegible]~~ fröjd
Omkring dalar och blomstrande fält
Där sjöng jag min visa så glad och så nöjd
Mången gång under himmelens käll

3. v.

Men den tiden har flytt nina femton år
Varit rika på växlingar nog
Låt mig se, det är redan det fjärde år
Sen min fader på slagfälltet dog

4. v.

Och jag drömde så yr ~~som~~ liten flicka så glad
I om från dockorna buxit helt nyss
På helt plötsligt min tjugonde födelse-
Jag blef väkt blott igenom en kyss (dag

5. v.

Och min moder hon lades i grav inom kort

Och den dagen den glömmer jag ej
Så långt ner de då buro det sista bort
Och de myllas i graven igen.

6 v.

Här är skönt det är sant sköna vinterligmö
Och skön dröjande sommarsols glans
O, här ville jag leva och här vill jag då
Om inte Italiens fans

7 v.

Men lyckan, och säg mig var finnes väl den
Nej, den flyr mig så veldt overallt
Ty för den som på jorden ej äger en vän
Stätse lifvet är ödsligt och kallt.

8 v.

Så farväl du min barndom min dröm värld så ljus
Aldrig åter jag skåda dig får
Nu jag vaknat ur drömmarnas juvliga rus
Och jag fäller en saknadens tår

Slut den 5 novb. 1910

Mitt Hem!

Nu sol går ned nu är det kväll
Men stjärnan blickar än.
Hon blickar glad, hon blickar säll
när blir jag glad igen.
Jag varit glad men icke här :/:
ej detta land min hembygd är :/:
Vid Siljan är mitt hem :/:

2 v.

Det är så långt till hemmets dal.
men tanken flyger dit
Och kommer vinden frisk och sval
han hälsar hälsar dit.
Då tänker jag du varit där :/:
du varit där min hembygd är :/:
Vid Siljans är mitt hem :/:

3 v.

Jag minns så väl jag här det än
Hur skogen susar där.
Och stugan vår som stod i den
ej glömd af mig hon är
Hon var ej hög men kär endå :/:

än torde hon i dalen stå :/:
Vid Siljans sköna strand :/:

4 v.

Och forsen där hon sjöng så glad
jag mins det som i går
Och då jag hör så mången natt
sin harpa näcken slår.
På dessa gladt på blommig strand
de älfvar små med hand i hand
Vid Siljans sköna strand :/:

5 v.

När drivor smält på Mora strand
Och det blir lust o vår
Då far jag hit till fjärran land.
Jag gråter nu jag gråter sen :/:
Jag länktar hem o hem igen
Till Siljans sköna strand :/:

6 v.

Men varför skall jag kloga så
Min hembyga är ju kvar
Där stå de än de blommar små.

Och ekot ger ju svar
Än stå de kvar de låga tjäll
Där jag var glad där jag var säll
Vid Siljans sköna strand.

7 v.

O Gud som älskar än de små
Och läka hjärtats sår
Ack låt mig än en gång få gå
Där Siljans stränder stå
Låt mig än gång ja än en gång :/:
Där lysna få till böljans sång
Vid Siljans är mitt hem :/:

8 v.

En dalens son från fjäran flod
Så klagar längtar ber
Från hemmets dal där förr han stod
Så mången blomma bar
Vid minnet utav svunna dar
I ögat stiger tåren klar
Som Siljans silvervåg :/:

Falun den 10 nov. 1910
Aug. Carlsson

Poesi!

Oskuldsvän förbli din kära trogen. Måladig en värld. där englar bo. Tro att där skall hoppets skörd bli mogen. Och var länge lycklig af din tro.

När våren kommer i ny gestalt. Då vakna kärlek då vaknar allt. Vad uti hjärtat nu slumrat har. Det väckes åter i vårens dar.

Allt hvad skönt ren ädlast finnes allt hvad gott. tillfaller dig. Räkna mången vän men minnes. Dock den frognaste i mig.

Din gosse alltid trogen bli. Ej mer än en din kärlek gif. Se icke uppå skonhet blott. Må äfven hjärtat vara gott.

Falun den 13. 11 1910

Gläd dig medan ung du är. Sorgen kommer nog med åren. Njut hvad lifvet dig beskär Njut den korta ungdomsvåren. Tänk så stort att vara ung. Då lifvets brödaej är tungt. Naturen fri å hjärtat står Allt efter högsta onsken går

När du i ensamhetens stunder
Påminer dig de flydda dar
Tänk på den vars namn står under
Och vet att du min vänskap har.

Om lycken finns där lyckan blänkte
Och mänskor tänkte hvad hon tänkte
Då skulle lifvet vara skönt.

Inga kronor kan jag binda v
Inga blommar gifva dig
Men dessa rader vill jag skrifva
Till ett minne utaf mig

Poesi

Må denna blick mig stätse blifva
En spore till en helig strid
Där jag vill kämpa för att blifva
En gång din egen för alltid
Låt den vänskap som blef knuten
I våra ungdoms sälla dar
Alldrig Alldrig blifva bruten
Altan evigt blomstra kvar.

Älskade flicke Gif ren söm
Dagens tanker nattens dröm
Fast som klippan uti norden
Är den vän som skrifvit orden.

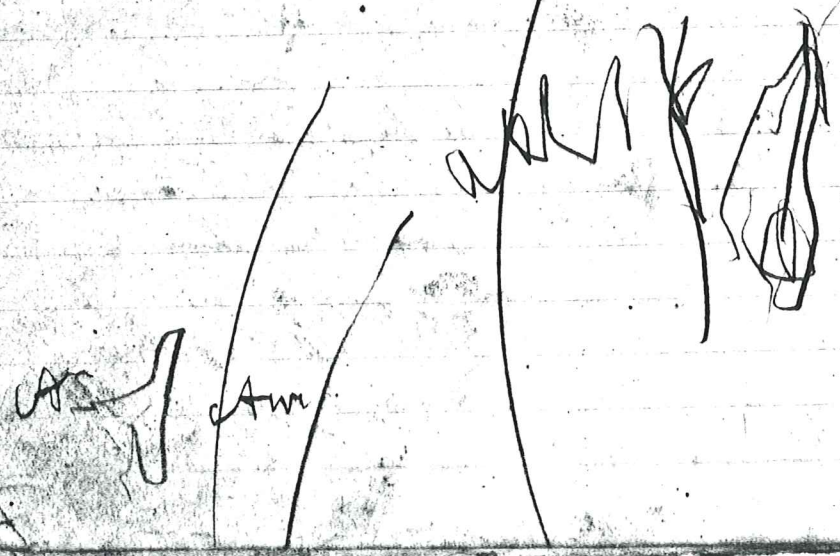

Sagan om fru Karin.

Efter en folksägen från jämtland.

Dvärgen.

I säterstugan vid Ragudas vatten,
I jämtlands fjällbygd, på sin mossbädd låg
Fru Karin Rahm i ljusa sommarnatten,
Och genom låga fönstret ut hon såg;
Ty hon vid stugans dörr hör hur det prasslar,
Bland löf och grenar tycker hon det rasslar.
Af lås och hake stugans dörr, den lilla,
Var aldrig stängd, och snart den oppnad är.
Fru Karin ser – men tror det är en villa –
En liten gråklädd man inträda der.
Den röda mössan vittnesbörd dock gifver,
Att han från bergets hålar sig förskrifver
Förskräkt fru Karin blickar åt den sida,
Der i sin goda sömn herr Olof låg.
Men dvärgen säger: "Goda fru, du blida,
Räds ej för mig! Var lugn uti din håg!
Jag ofta sport din hjälpsamhet mot alla,
Nu kommer jag att den för mig påkalla."

"Min stackars hustru på stt läger kvider.
Och ingen fins, som henne hjälpa kan;
Jag kan ej se på hur det arma lider,
Vi äro helt allena med hvaramn.
Till Vastanfjäll nyss våra frander gingo,
Vi skulle gått med dem, men hinder fingo."

Fru Karin var en god och modig kvinna,
Hon stiger upp och snart hon färdig är;
Hon dvärgen följer utan att bisinna,
Om det för henne fara innebär.
Han henne för på vägar, förr ej kända,
Hon vet ej hvart hon nu till slut skall lända.

Än vägen uppåt går till höga branter,
På toppar utaf fjäll hon förr ej såg,
Än långt nedåt vid forssen smala kanter,
Än in i skogens snår, vid elfvens våg.
Till sist i bergets innandörne stannar
Han plötsligt, i en låg stenstugekammar.

En brasa klar uppå en stenhäll brinner,
Och vid dess sken långt bort uti en vrå

En bleknad kvinna Karin utsträckt finner,
Uppå en bädd af mossa och af strå.
"Det är min arma hustru," dvärgen säger,
"Hjälp henne nu, om kraft dertill du äger."

Fru Karin viste nu att hjälpen gifva,
Den sjuka glad och tacksam därför var.
Allt gick så väl; snart fick hon färdig blifva,
Och liten pilt hon lemnar åt siss far.
I dvärgens famn hon barnet lagt och säger:
"En frisk och vacker gosse du nu äger."

Han glädjebägarn henne bräddad bjuder
Att smaka den, vet Karin ej går an;
Hur lockande än klara vinnet sjuder,
Hon kunde glömma då sitt hem, sin man.
Den starka drycken hon sig undanbeder,
Och ber att dvärgen henne hemåt leder.

"Jag därtill villig är," han vänligt sade,
"Men utan gåfva får du icke gå."
I Karins händer så han hastigt lade
Nu några vackra silverskedar små

"Fastän jag denna lilla skänk dig gifver,
Fru Karins gäldenär jag all tid blifver."

Och snart igen de öfver branta fjällen
Med snabba fötter skyndeamt vandra fram.
Fru Karin aldrig förr sett dessa ställen,
Hur ofta än hon gått här med sin man.
Hon vägen kortare än förr nu finner
Och säterstugan snart hon åter hinner.
Vid stugans dörr då dvärgen stilla stannar:
"Fru Karin," sade han, "ditt hem är här.
I Österns än ej morgonrodna-n flammar,
Herr Olof ännu icke vaken är;
Men om du vill, förrän jag vänder åter,
Ditt ödes dörrar jag för dig upplåter."

"Du vet vårt slägte gåfvan fått att skåda
I sfjärnorna hvad som är menskors lott.
Fru Karin! Jag dig ofärd måste båda,
jag gerna sparat dig, om makt jag fått;
Jag smärtans uddar ej från dig kan vända,
Men ~~ödes~~ någon hjälp jag kanske kan dig
sända.

"När då en gång dig sorgens natt omgifver
Och alla stjärnor äro slocknde,
Och inter hopp om räddning kvar dig blifver,
Gå då till Skulufjäll, som här vi se.
Och ropa: 'Äre! Jag behöfver vänner!
Jag komma skall, ty jag din stämma känner."

2. Silfverskedarne.

På fjällets toppar morgonsolen lyser,
Från furuskog man fogelkvitter hör,
Den varma bädden åter Karin lyser,
Men hennes man den korta hvilan stör.
"Mitt [illegible]ga vif," herr Olof spefull säger,
"Jag [illegible] rädd glad att jag dig åter äger."

"Hvi löper du omkring i sena natten
Kring fjäll och dal i skogens mörka snår?
Till slut du hamna han i elfvens vatten.
Är det ej nog att du om dagen går?
Nog vet jag, att du gärna alla hjälper,
Men fruktar att till slut dig sjelf
du stjelper."

Sitt äfventyr fru Karin nu berättar,
Herr Olof lyssnar undersam i håg.
"Jag hör du går till både troll och vättar,
En ärbar fru i bädden hellre låg,
För pastorns hustru sådant färd ej passar,
Tur slut hon blifver rof för ulfvens tässar."

"Och dessa skedar, du för mig vill prisa,
De finnes ej när morgonsolen ler,
Om natten de som silfver sig bevisa,
På dagen äro de blott sten och ler.
Så nu och se hvad dyrbar skatt du äger,"
Herr Olof skämtade till Karin sägen.

"Ulti mitt förkläde," fru Karin sade,
"Dem dvärgen gömde och jag dem sedan lade,
Och där de ligga uti godt förvar,"
Att hemta dem nu Karin ifrig hastar
Och häpen uppå bädden hon dem kastar.

"Där ligga nu ser silfverskedar stora,
I natt de voro lätta, fina, små;
Jag tror att vi vår välfärd ej förlora,
Derför att jag till dvärgen månde gå.
Du ser att troll och gåfva god kan gifva."

"Ja, det är rödigt silfver," Olof säger,
"Ej bättre sådant fins i kungens slott."
Betänksamt silfret i sin hand han väger
"Men, Karin, mins: af trollen du det fått,
Den rika gåfvan kan oss icke båta,
Vi måste den åt kyrkan öfverlåta."

"En altarkalk Ragunda icke äger,
Och socknens inkomst dertill ej förslår.
Jag hoppas, att du intet derom säger,
Att jag med silfret till en guldsmed går;
Så trollets gåfva blifver kyrkans prydnad,
Och Karin risar Sud och mig sin lydnad."

Sitt lifall suckande fru Karin gifver,
En sked, som minne, hon så gerna gömt;
Men Olofs vilja oförandrad blifver,
Och denna handling har man högt berömt
Och kalken, som Ragunda kyrka äger,
Var trollets gåfva, än i dag man säger.

En aften vid hafvet.

O, hur härligt att lyssna till böljornas sång
Uti aftonens frid!
Och på drömma om hvilken deruppe engång
Efter mödor och strid.
Då hvar stormvåg i hjärtat har lagt sig till ro
Och allt mörker har flytt,
Då vår flämtande kärlek och svigtande tro
Sig i fullhet har bytt.
Då ej synder och frestelser mera oss nå,
Icke stormarnes brus;
Men vi fria och frälsta för evigt få stå
Inför tronen i ljus!

O, du blånande hef, huru skönt du dock är
I din storhet, din makt!
Hvilket svallande lif i ditt sköte du bär,
Hvilken verling och prakt!

Än i skummande vrede du rasar så vildt,
Lik en kämpe i strid.
Än du sjunger en vaggsång för hjärtat så mildt,
Uti stunder af frid.
Och hvad tjusning i seglarens yrande lek
På ditt fradgande blå!
Men bland fröjdernas vimmel och vindarnes smek
Lurar döden också.
Hvilken bild utaf verlden! hon njutningens rus
Sina dyrkare ger;
Att dem så under nöjenas stormande brus
I sin hvirfvel dra ner.
Men en hvilande tanke mig gifves också
Af din oro, din strid:
Huru ytan än svallar-på djupet ändå
Bor der stillhet och frid.
Så den själ, der Guds ande sitt tempel har bygt
Uti kärlek och tro;
Hur än stormarne ryta, han hvilar dock tryggt,
Ty på djupet är ro.

Snart en dag skall jag stå vid ett "haf af kristall",
Så lycksalig och rik,
Och får lyssna med tjusning till tonernas svall
Utaf änglars musik.

Aug. Karlsson

Min stjärna.

1. v.

Bland alla stjärnor hvilka stilla vandra
På himlahvalfvet fram i nattens frid,
Det finnes en, som mera än de andra
Emot mitt öga strålar städs så blid.
Jag vet ju ej hvart hennes bana leder,
Jag vet ej ens hvad namn den stjärnan fick,
Och likafullt, när skymningen sig breder,
Blott henne, henne söker städs min blick.

2. v.

Du vackra stjärna, hur jag dig må kalla,
Se mörka moln oss skilja inom kort,
Så samla derför dina strålar alla,
Som svafva spridda genom rymden fort.
Låt allt ditt ljus in i mitt öga strömma
Blott för en enda fyende sekund!
Då skall jag tro på dig och aldrig glömma,
Att himlen öppnats i en salig stund!

3. v.

Må gerna sedan dina strålar falla
På tusen andra, vidt kring jordens rymd.
Ett ögonblick har jag dock egt dem alla,
Din bild kan aldrig mer för mig bli skymd.
Må sfundsamma skjar äfven hänga
En dunkel förlåt kring ditt ljusa hem.
Min tanke skall nog genom molnen tränga,
När ej din strålring mäktar skingra dem.

Aug. Carlsson

Tankar om lyckan.

De tre stora hufvudvilkoren för lifvets lycka äro: något att göra, något att älska och något att hoppas.

Gud gerofta balsam före såret.

Det som menniskorna kalla lycka och olycka är blott råämnets dertill. Det beror på menniskan sjelf, hvartill hon bildar detta.

Vår lycka beror ej på ombyte af ställning utan på ombyte af sinnelag.

Den är den lyckligaste, han må vara konung eller stofkarl,

som har ett hem.

Vill du åter sväva i höjden, när det goda är dig så nära! Här blott känna den lycka, som Gud gifvit har dig.

Den sanna lyckan är förnöjsamhet och den sanna förnöjsamheten har öfverallt nog

Lyckan förändras efter sinelaget. Olyckan, har aldrig slagit den man, som ej lyckan förut förblindat.

Då man börjar komma underfund med sitt ej alla äro fullkomligt lyckliga, är man på god väg att varda det.

Att förakta "lyckan" är halfva vägen till lycksaligheten.

Lyckan är mera opartisk än man tror. A.W. Carlsson

Poesi

Låt den vänskap som blev knuten
i vår ungdoms sälla dar.
Aldrig, aldrig bliva bruten
Utan alltid blomstra kvar.

Stort är den som ädelt talar
Större den som tänker gott
Störst är den dock vilken
handlar uti livet adelt gott

Du har många till att minnas
Många är som minnas dig
Låt ett litet rum dock finnas
I ditt hjärta kvar för mig.

Arbete, Kärlek, bön och tro
De bygger på lifvets lycka
De så ut glädje de bäddar so
För alla sorger som trycka

Söt är nyutslagen rosenknoppen
Söt är granngårdstuppens lilla
fru femtons kilo socker-
Söt är ~~fastmön~~
toppar
Dock är ingen ~~större~~ sötare än
------ du.
Om vi trofast hålla samman Dag för
dag och år för år Skall vår vänskap
hjärtligt frodas likt en knoppa
solvarm vår.
Gossarnas kärlek den sitter
på strå fort som det blåser
så ~~flygar~~ faller den åv
Flickornas kärlek den sitter
på bast hur mycket det
stormar så hänger den fast

Tänk förn du tala skall
Giv på din tunga akt
Ord som ur den munnen rymt
Har du ej mer i makt
Tänk förn du handla skall
Pröfva din väg du går
Steg som du togit en gång
Aldrig du återfår.

Tänk ej, tro ej, på karlar
"O ve"
Ty dem ger dig flicka
bekymmer
De skaffa sig fästmör båd
en, två, o tre
Och sist från dem alla de
rymmer
Ja karlarna är riktiga troll
Flickorna anse de bara
som noll
Men utan en flicka hvad
äro väl de
Undertäcknade

Om någon gång en vän dig
glädje gifver, så glöm ej den
som dessa rader skrifver.

Och hvad jag lovat det vill jag
hålla att aldrig älska mer än
tre en för ockulld en för
bröds skuld och en skall bliva
min kära vän.

Nej vet du lilla —
Jag skrifver ej en rad
Förn du en uppsyn visar
Som säger du är glad
Men jag skall komma åter
Och om du är snäll
Då skall en värss jag skrifva
Men inte nu i kväll.

Låt glaret stå om du vill vinna
I livets stora lotteri
Låt glaret stå om du vill finna
Att nykterhet är harmoni.

Blomma skön i dina spår
Skynda att därmed dig pryda
Ungdoms fägring snart förgår
Tidens makt få alla lyda
Gläd dig medan du är ung
Sorgen kommer nog med åren
Njut vad livet dig beskär
Njut den korta ungdomsåren

En Julafton i armodets koja

1v.

I borparstugans skymning satt nöden [illegible]
och skrämde små barnen vid julgvällens lek,
De klagande! Moder! och glimmande ljus
ju re'n äro tända i sikemans hus.

2v.

Hos oss endast hvirflande drifvorna slå
mot fönstret och snölakan hänga derpå.
Så klädde de hyddan, när far stod på bår
vi fällde som nu mäng bitterlig tår

3v.

Hvart skola vi gå ifrån grinden som förr,
ej far banar gångstigen framför vår dörr.

Och himlen är mulen, han ser ej vår nöd.
O moder, o moder, gif småbarnen bröd.

4v.

Ej mera han kommer med bränsle i gräu,
att sprakande julbrasan tända på häll.
I snöbäckta grafven han sofver alle'n,
för rikemans barn dukas julbordet re'n.

5v.

På klagade barnen till midnatten klar,
och ~~stjärnan~~ stjernor sitt ljus skönt till backstugan bar.
Snart barnen sjönk' med i den mörkaste vrå
och greto så ömkligt på badden af strå.

6v.

På sjuksängen sakta med klingande ljud
bad modern en bön till de menlöras Gud:
"O Jesus! förglöm icke barnen de små,
när åter din födelsetimma skall slå!

7v.

Der bådade stjernan på glänsande stig
och konungar komma att tillbedja dig.
Skönt buro de myrrkam och rökelse dyft
och englarne sjöngo i himmelens loft."

8v.

På slöt han och hastigt i armodets hus
stod himmelska barnet i härlighets ljus.
Två strålande liljor han räckte de små,
dem smekte på kinden, och talade så."

9v.

"Jag bjuder er upp till den stjarnpryddahöjd
att njuta den frälsande oskuldens fröjd.
Kom! följen I späda, mig hem till min far,
ett rike så härligt åt eder han har."

10v.

Der leker kring barnen nu englarnes tropp
och tända på juljus, som skönt lysa opp.
Då räckte små barnen åt Jesus sin hand
han bar deras andar till kärlekens land.

11v.

"Hvad Herren mig gifvit han tagit igen
sad' modern till bön till de menlöras vän.
Så ödmjuk i hjärtat och fast i sin tro,
snart fick hon och dela de älskades ro.

H. W. Carlsson

Wärmlands-visa.

1.v.

Ack Vermeland du sköna, du härliga land,
du krona för Svea Rikets länder!
Ja om jag kommer midt i det förlofvade land,
till Värmeland ändå jag återvänder.
Ja! der vill jag lefva; ja! der vill jag dö.
Och en gång ifrån Värmeland jag lager mig en nå,
så vet jag att jag mig aldrig ångrar.

Glöm aldrig bort de kärr

Glöm aldrig din mod
lille lase ville järn spela så tog
han och jorde sej en tela fide lide
lide hej nu spela jag fide lide
lide hör det låter bra fide lide
bom fide lide bom fide

Herr Carl Johan Sjöberg
Gustaf Erik Sjöberg

lille lase ville järna spela
så tog Han och jorde sej en fela
fide lide lide hej nu spelar jag
fide lide lide hör det låter bra
fide lide bom fide lide bom
fide lide bom hunde kärr gnodt
rut i danse hisse katten svede
runt om svanse fide lide lide
hönorna i ring fide lide lide
dansa tuppe ring fide lide
lide bom fide lide bom

Herr Carl

Herr John Alfred Johansson
" Arvid Efraim Johansson
Fröken Maria Naomi Eugenia Eriksson
" Jenny Katarina Strom
(Obs) Kattnamn

Poesi.

War glad som sparvenkvittrar uti
den mulna dag. Ont lynne allt förbittrar
men glädje ger behag. Var sen att felen
se. Och gråt med dem som gråta
och le med dem som le.

Låt ingen tidens virvelvind
förblekna roren på din kind
Låt ingen bitter sorg och smärta
Få rum uti ditt unga hjärta.

Jag mätte lyckan på min stig.
Hon nickade bekant åt mig
Jag som ej förr den sköna sett
blev stående förvånad stum
Och undrade förstås helt dum
Hvad denna heder mig berätt
Och bäst jag undrar hon försvann
Sen har vi aldrig sett hvarann

3de v.

Jag är dig kär jag ser det väl
Du skall mig lenge saknа
Mitt minne ofta för din själ
Skall klagande uppvaknа
O sköna tröst att få bo kvar
Uti ditt trogna hjärta
Nu graven mindre fara har.
Och döden mindre smärta

4de v.

Säg ej att du mig följa vill
Ty dina dagar höra
Ditt fosterland och äran till
Jag skall ditt hopp ej störa
Dock mins mig som en ungdomsdröm
Den tiden ej besannat
En hägring ned på livets ström
Som lik dess våg har stannat

5

5te v.

Du grav vad jorden skönast har
En kärlek ren som våren
Men himlens gåva bettre var
En grav i ungdomsåren
Farväl! En ringad lilja fri
Jag lyfter från min stängel
Jag fick ej här din maka bli
Nu blir jag där din ängel.

Falun den 28/1 1911

Skeppet Skulda.

Hvart hän du stolta sjöman
hvarthän står nu din håg
hångt bort ifrån din flicka
På havets kalla våg
Så kom då snart tillbaka
Du stolta sjömatros
Här bida skall med smärta
Din ömma kärleksros.

2v.

Och ned till skeppets skulda
Ty så var skutans namn
En vacker sjöman ilar
I från sins flickas famn
Med tårar uppå kinden
Hon gav till ovskedsord
Så han från henne skilldes
Sin käresta på jord.

3v.

På skeppet lyftes ankaret
Och segel sattes till
Det gäller nu ej längre
I hamnen ligga still
De goda segeldukar
Af vinden fyldes snart
Och Skulda plöjer vågen
Allt med en tiflig fart

4v.

Och resan den gick lyckelig
Fram till Ostindiens kust
Bland alla sjöman hördes
Blott glädje, liv och lust,
Sen sände de tillbaka

Och styr med säker hand
Blott en utav dem alla
Fick se sitt fosterland.

5 v.

Men nu har himlen mörknat
Och vågen börgar gå
De sjömen i sin ordning
Vid fall och trossar stå
Då ljöd kaptenens stämma
Fort berga segel in
De lydde hans befallning
Och detta inom kort

6 v.

Och snart var inebärgad
Hvarända segelduk
Blott uti Homma riggen
Hörs stormens vilda tjut
Och vågen höjer skeppet
Uti förskräcklig höjd
Forsvunnen är för alltid
Den glada sjömans fröjd

7 de v.

En våg bröt över skeppet
Och alla ropar nu
Att uti böljan kämpar
Kaptenens unga fru
Kaptenen såg sin maka
Af vågen spolass bort
Han fällde bittra tårar
För sorgen den var stor.

8 de v.

Om hjälp men det förgäves
De arma sjömen bad
Men i de vilda vågor
Där gingo de i kvav
De var sin hälsning sänder
Hem till sitt fosterland
De kämpade för livet
Sinn lungna grav de fann

9 de v.

Och Skulda länsar undan
För storm och vågor stark
Till dess hon plötsligt stöter
Allt uppå Dåvards bank
Wad skall de sjömen tänka

Då natten faller på
Och ingen räddning syntes
Så långt som ögat (såg) når

10de v.

Kaptenen sade gossar
Blott lyden mig en gång
Vi se hur slutet nalkas
Vår tid den blir ej lång
Då nu och kapa riggen
Med natten ganska hårt
Går vraket utav grunden
Så blir vårt öde svårt

11te v.

Och Skulldas master falla
Med ett förskräckligt brak
Och vågen skyhögt svallar
Att övet redlöst vrak
Snart var allting försvunnit
Uti den våta grav
Så slöt de sina dagar
På nordsjöns vilda hav

12te v.

Men Styrman på en planka
Då havet ensam drev
Den enda av dem alla
Från döden räddad blev
Och snart blev han upptagen
Uppå en engelsk brigg
Som utav stormen mistat
Än det utav sin rigg.

13de v.

Men uti Sverige söker
En flicka nu sin vän
Den havet har bortrövat
Han kommer ej igen
Och hon skall minnas ödet
Allt uppå Dåvards bank.
Där danska skeppet Skulda
Bland vågor gick i sank.

Falun den 30 Jan. 1911

Gustaf Carlsson

Rubings

Engelbrektsmarschen.

Tågen fram uti striden för fädernesland
mot förtryckarens valdsamma härjande hand!
Och mot nordiska folk ännu frihet skall le,
ty åt oss himlen seger, ja seger skall ge.:.
Tågom fram för vårt land,
att med svärdet i hand
ifrån fjällar och strand
lossa traldommens band,
att med svärdet i hand
lossa traldommens band.
Tågom fram för vårt fädernesland.:.:

Björneborgarnes marsch.

Söner av ett folk, som blött
på Narvashed, på Polens sand, på Leipzigs slätter,
hytzens kullar,
Än har Finlands kraft ej dött,
än kan med oväns blod ett fält här färgas rött!
Bort, Bort, hvila, rast och fred!
En stonn är lös, det ljungar ett och fältkano-
nens åska rullar;
framåt, framåt led vid led!
På tappre män se tappre fäders andar ned.
Ädlaste mål
oss lyser på vår bana,
Skarpt är vårt stål,
och blöda är vår vana.
Alla, alla kälkt framåt!
Här är vår sekelgamla frihets sköna strät.
Lys högt, du segersälla fana,
sliten av striden se 'n en grånad forntids dar.
Framåt fram, vårt ädla, härjande standar!
Än fins en flik med Finlands gamla färger
Falun den 12 mars 1[illegible] Carlsson kvar.

Sång

(1v)

Det var en liten flicka som i söndagskolan gick och när hon gått tre veckor hon frid med Gud då fick och hennes lärarinna hon fröjdades i Gud att denna lilla flicka nu lydde Herrens bud.

(2v)

När hon kom hem till fadren så sade hon så här nu Jesus har mig frälsat min väg till Himlen bär o lämna dig åt Jesus han frälsar vem som hälst ~~och~~ o skynda nu till honom så blir du värkligt frälst

(arm 3v)

Men fadren blev förärgad och sade Tyst nu till med dina varnslighetes jag dem ej höra vill och fadren i sin enfald till Borkoherden går och talar om för honom så gott som han förstår

emma Strön

jag är en liten flicka knapt fylda ofta är hen jag kan sy och stika och jag i skolan gr kan ha har jag många och

60
X 6
~~360~~

Herr Arvid Ström

Herr D. Ström Toba

Bruket

Drik Arvid Ström

Toba D

Bruk

Fru Mårta Ström Bruket Toba

Ett rekneeseprevement

två personer vi kunna kalla dem H. B. Samtalade om meniskorna ålder, Plötsligt utbrister H: jag skall kunna på månad och år lega hur gammal ni är hur skall ni kunna rekna ut det frågade B. Ni skall själf få re. tänk på det nummer i ordningen er födelsemånad har: B var 63 år gammal och föddes i September, han tänkte allt så på talet 9. Multbliceera talet med 2 ja. legg 5 därtill ja. Multbliceera nu med 50: det är gjort lägg er ålder därtill: klart: drag 365 från den summan ni nu har ja. legg 115 därtill ja. hvad har ni nu för summa 963 svarade B. tack genmälte H. då är ni född för 63 år sedan i September månad alldeles

Emil Lindholm Lindholm
August Werner Carlsson
A Aug. Verner Carlsson
A A A. W. Carlsson 311 Lundin 313 Lundin

Kapptein Brenguier Kapptein
T Kapptein Brenguier Brenguier
Lundquist
Kapten Lundquist Kapten Brenguier
Kappten Karlsson Karpralskolan
Brenguier Falun
Gustafsson 322 Gustafsson
A. V. Carlsson
G Svista August Verner
Karlsson
O. E. E. O. E. Nordin
O. E. Nordin Karpralskolan
Fröken Anna Falun
Anna L. Lovisa
Anna Lovisa Carlsson

Fröken Anna Lovisa Carlsson
Jelsta Svista

Ekbom Ekbom Ekbom Falun Falun

414 Svensson Svensson Svensson

408 Skallquist

Aug. W. Carlsson

riktigt men hur? jo tänk
er själf första siffran visar
er födelsemånan och de båda
sista er åldor.

1. Tänk på det nummer i ordningen
er födelsemånad har
2. Multblicera lätet med 8
3. lägg 5 därtill
4. Multblicera nu med 50
5. lägg er åldor därtill
6. drag 365 från den summa vi nu har
7. lägg 115 därtill
8. hvad har vi nu för summa?

Froken

Inga Elisabeth Strom

4 8 13 650
47
697
365
332
115
447

Del Del

5
105
50
000
505
5040
47
5097
365
732

8
16
21 50
21
50
100
1050
4
1054
365
689
115
804

50
7
350
23
373
365
008
115
123

15
63
46
109

12
24
5
29

50
29
450
100
1450
23
1473
365
1108
115
1223

1050
49
109
365
50
683

8
16
21
50
00
105
1050

Januari Månad 1915

Fredag 1	Nyårsdagen	Rykt 11 kronor	
Lördag 2	Lossa Kol för 2.25	Summa 2.25	1
Söndag 3	Söndag		1
Måndag 4	Lossa Kol för 1.25 Lossa Järn för 2.50	" " 3.75	1
Tisdag 5	Tog emot Hö på Stallet	" 1.60	1
Onsdag 6	Söndag		1
Torsdag 7	Lössa Kol för 3.44	" 3.44	1
Fredag 8	På malmbacken för Pappa	" 2.19	1
Lördag 9	Lössa Kol för 2.50	" 2.50	1
Söndag 10	Söndag	Summa 15.73	1
Måndag 11	Lössa Kol för 1.87	" 1.87	1
Tisdag 12		2.50	1
Onsdag 13	8 2	~~3.75~~	
Torsdag 14			
Fredag 15		a) 1.60	
Lördag 16			
Söndag 17		a) 3.44	
Måndag 18		a) 2.19	
Tisdag 19		a) 2.50	
Onsdag 20		a) 15.73	
		a) 1.87	

0 kronor
0 kronor
0 kronor
0 kronor
0 kronor
0 kronor
0 kronor

Jonna Karl. Ström

Toba

Så går åfver

71.

Semaforalfabetet.

a	(1)	Allm. svarssingn. förstått.	Anrop. Klart.
b	(2)		r
c	(3)		s
d	(4)	Slut singnal.	t
e	(5)		u
f	(6)		v
g	(7)		x
h	(8)	Hvem där?	y
i	(9)		
j	(0)		z
k	(1)		å
l			ä
m		Bråk-sträck.	ö
n			
o		Ej förstått.	
p		Punkt.	
r			
s			
t			
u			
v			
x			
y			

Morsealfabetet.

A .—	I ..	R .—
B —...	J ———	S ...
C —.—	K —.—	T —
Ch ———	L .—..	U ..—
D —..	M ——	V ...—
E .	N —.	X —..—
F ..—	O ———	Y —.——
G ——	P ——.	Z —..
H	Q ——.—	Å ——.—
		Ä .—.—
		Ö ——.—

Stenografi. Vokaler.

i. ä o å a i u y. ö.

Konsonanter.

r. l. m. h. k. g. ng. d. t. b. p. v. f. n. s.

js sj. tj.

Konsonantsammansättningar.

sk. sl. sp. sv. st. br. fr. ns. nt. nd.

nk. kt. tr. tv.

S.k. monogram.

an-in-be-för-upp-und-till-på-de-n(ing)

are-lig(t)-het-ande-ende.

S.k. förkortningar.

andra-bland-eller-full-någon-gång

här-ig-inte(icke)-genom-kom-kunde-skulle

Herr Erik Ström Jobo Bruk.
Herr Karl Erik Ström Jobo Bruk
Herr Erik david Ström Jobo Bruk
Fru Maria Katarina Ström Jobo Bruk
Fröken Anna Linnea Ström Jobo Bruk
Fröken Jenny Katarina Ström

Jobo Bruk Jobo

kalle är här

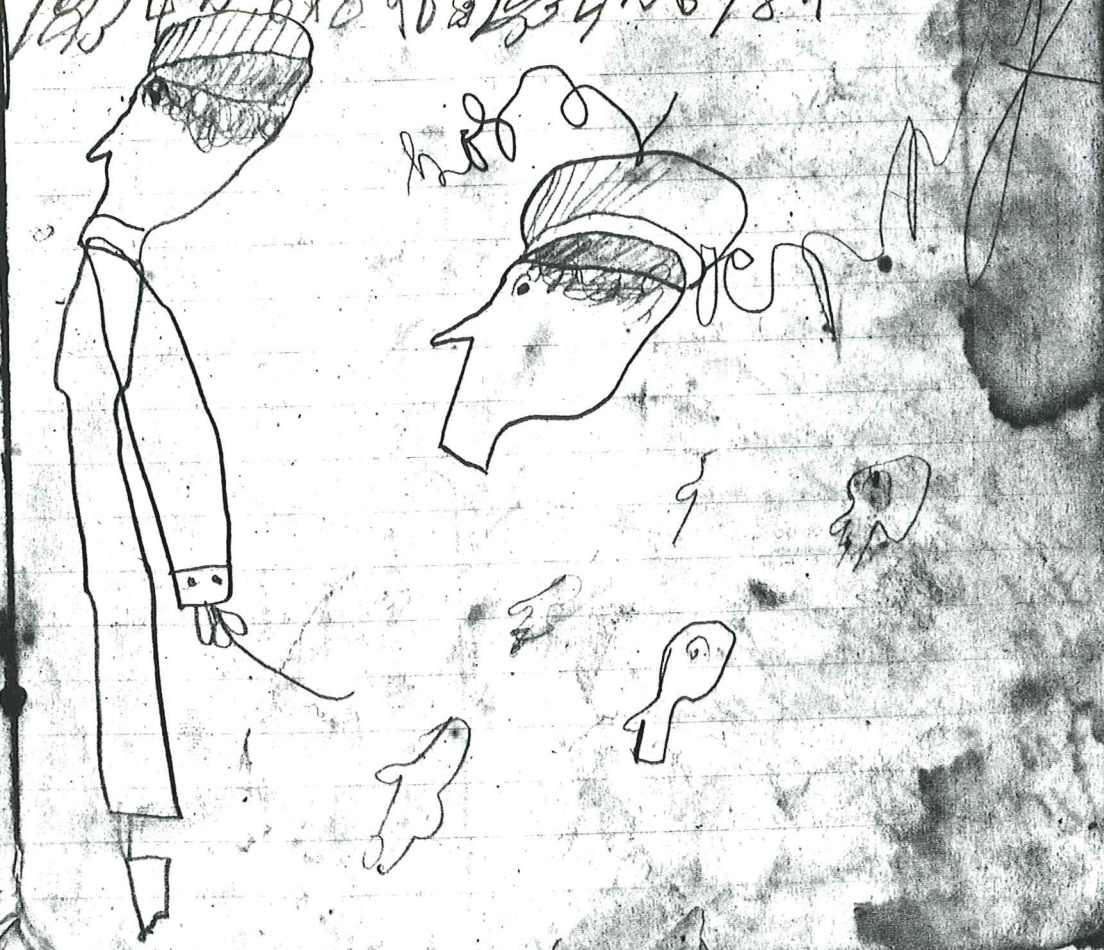

Första logementets Inehafvare äro
Logementsbefälhafvare
Dist. Karpral Lagerberg

105

Volontärer

104	Lundberg
108	Söderberg
115	Carlsson
211	Håkansson
218	Krönglin
222	Nordin
206	Jansson
207	Erickssan
306	Ingvast
307	Larsson
308	Carlsson
311	Lundin
313	Lundin
321	Johansson
322	Gustafsson
405	Andersson
414	Svensson
421	Erickssan
408	Skallqvist

Musikvolontärer

652 Jansson Karpral
752 Lemon
1251 Sjöberg

Rundskrift skrifvit af Oskar Gustafsson

A B C D E F G H H
I J K L M N O P Q
R S T U V W X Y
Z Å Ä Ö Oskar Gustafsson
Markarla Danemora

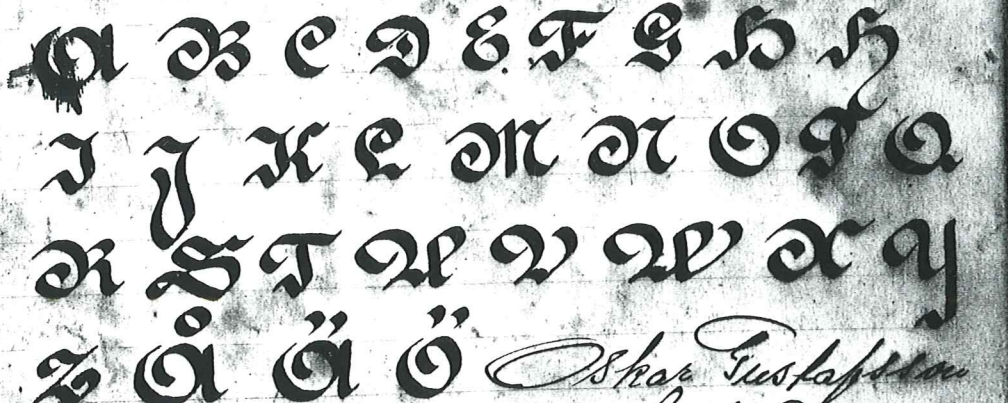

a b c d e f g h i j k l m
n o p q r s t u v x y
z å ä ö Ingvast Svänsson

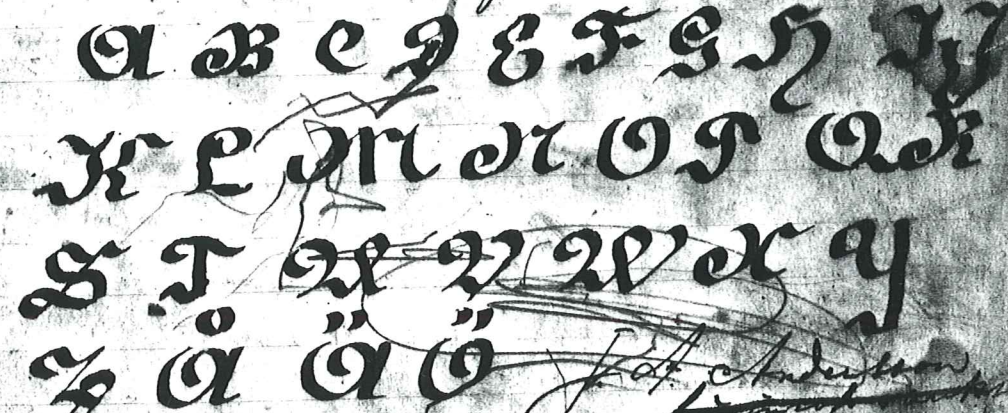

A B C D E F G H I J
K L M N O P Q R
S T U V W X Y
Z Å Ä Ö J. A. Andersson

Skrifvit af A A W Karls
Aug. Verner Carlsson Jelsta Svista

25 ~~Oct~~ år Marta

6.

Slumra nu i fridens sköte.
Vaggad utaf vågor blå.
Vänner skola finna möte,
I fadershamn när dom skall stå.

7

Här jag sluta vill min visa,
Nu sjöman slumrar uti ro!
Din flickas smärta vi ska' lisa
När vi träffas i hennes bo. slut. ski. den 29 1910 efug. Karlsson

Den unge sjömannens begrafning

1.

Uppå hafvets märkblå vågor
Skrider skeppets stolta stam,
Och ur östernt purpurvågor
Träder dagens drottning fram.

2.

Ombord är allt så tyst och stilla,
Man hör ej munterhet och sång,
Blott sakta brus från vågen lilla
Och allting har sin jämna gång.

3.

Blott kapptenen höres ropa:
Bromsa akterråna fort.
Och sedan halfva tången slopa,
Då stannar skeppet ganska fort.

4.

Nu skall man öfverlämna
Åt en kall och ödslig graf,
En yngling i sin lefnad hämmad
Af dödens stränga, tunga glaf.

5.

Kistan nu i ordning göres
Efter gamalt sjömansbruk,
Och till relingen den föres,
Endast gjord af segelduk.

Skärdgårdsflickan

1.

En skärgårdsflicka är väl jag
på sjön förgår min dag
Och till de dystra böljors sång
Jag lyssnar dagen lång

2.

När stormen rasar öfver sjön
Och fattar i mitt hår
Men reds gör ej den stälta mön
Som jemt vid rodret står

3.

En sjomans maka skall jag bli
Skall bo på stormigt haf
Men kanske finner jag däri
Min oförtänkta graf

4.

När sista gång han från mig for
Han sade då som så
Hur omt jag hafver älskat dig
Hur svårt att från dig gå

5.

Det kom ett bref fran fjärran stran

Älsklingens klagan.

1.

Hjärtat klappar i mitt bröst
Lilla vän min enda tröst
Är jag af ditt hjärta sviken
Vill jag ensam då.

2.

Aldrig kan jag glömma dig
Fast du hafver svikit mig
Ty ditt namn är redan skrifvit
I mitt hjärta in.

3.

När som andra roar sig
Ingenting förnöjer mig
Alla gröna linder bleknar
När jag saknar dig.

4.

Kommer du ej mer ihåg
när du vid min sida låg
På min arm du lilla rara
Endast Gud det såg.

5.

Hand i hand och bröst mot bröst

Var du mig en ljuflig tröst.
Döden skall då åtskilja
Oss ifrån hvarann.

6.

Allt vad du och jag min vän.
Talade om kärleken
Hvarje kyss och famntag öfven
Väcker lif i den.

7.

Vägen mellan dig och mig
Var mig så behagelig.
Hvar gång jag besökte dig
Som en rosenstig.

8.

Tiden mellan hvarje gång
Blef mig mycket dryg och lång
Intet kunde hjärtat hindra
Falskhet eller tvång.

9.

Ofta var du i min håg
Då du vid min sida låg
Om min vän jag skall få skåda
I en en annans famn.

10.

Om dagen är du städs hos mig
Om natten drömmer jag om dig
Aldrig någonsin jag trodde
Att du svikit mig.

11.

Men olyckligt har det händt
Du ditt hjärta från mig vänt.
Glädjeckälen är ju tömd
Porgen innestängd.

12.

Var långt ifrån den dag
Undrade och tänkte jag
Att vi skulle öfverskåda
Kärleksgoda dar.

13.

Är nu bandet slitit af
Har din trohet gått i kvaf
Vill jag ej på flickor tänka
Förrn jag läggs i graf.

14.

Pök dig då en bättre vän
Den dig mer behaga kan

Förde kanhända att jag finner
Trohet hos er ann.

15.

Kärleken som varit ren
Blir er bärda tung som sten
När man lämnas som en dufva
Ensam och olik.

16.

Ingen är så skicklig
Att han ej förbryter sig
Sådant skola vi förlåta
Den, som ångrar sig.

17.

Hjärtats lilla djupa vän
Låt den förra kärleken
Lika varm som den har varit
Tända sig igen.

18

Mer af allt som jorden bär
Är jag endast i dig kär
Trohet skall dig aldrig bryta
Fast du trolös är.

19.

Om det så Guds afsigt är
Oss förena till ett par
Förfängt söker man att skilja
Dem Gud parat har.

20.

Snart skall dagen komma opp
Klarare en solens lopp
Kärleken som ännu har slocknat
Vaknar åter opp. (Slut den 20/2 1910

A.V. Carlson

Negerns klagan.

1.

O. jag vet en dal på skön uppå kanyekus
sköna strand. Där jag drömde mången
lycklig dag. Där jag satt och sjöng vid
hyddans där den sena aftonstund.
Där kom bodde min Nilly med behag.
O. du min ende vän så kär. Jag nu alltid
ensam är aldrig mera skall jag trycka
på din hand. Här jag sitter nu vid
flodens strand jag fäller sorgens tår
ty han gått ifrån Kentyekus skönа
strand.

2.

Solen sken så klar på berget
stjärnan blenkte från det blå.
Då på floden ut en färd vi tog.
Vi seglade uti min båt och jag
muntert spelte då och hon alltid
så skönt emot mig log. Jag till hyddan
gick en aftan men hon rest till fjärran
land. En granne sade hon är såld
till slaf. Nu hon plågas svårligen
till dess hon leggs ner i graf.
Ja hon plågas till dess hon
läggs i graf.

3.

Nu min båt är sänkt i floden.
Strängens jud den hörs ej mer. Och
jag ut i lifvet ständigt går. Sången
tystnat jag i kvällen ögat ständigt
ser och min längtan ej mer till
stranden står. Mina ögon äro blinda på
min väg jag knappast ser. Hvad jag länk-
tar till det ljusa land. Ty jag hör
englar kalla vännen mitt emot
mig ler O, farväl du kentyckus
sköna strand. Slut den 20/2 1910

A. V. Carlsson

På Roine strand.

1.

Hjorden betar och klockan klingar klockan klingar
på roine strand. Svanen flyger på hvita
vingar, flyger ensam vid målnens rand.
Wårens vindar i löfven gå solen skiner
och sjön är blå. Men jag sjunger min
långa läntan sjunger ensam på roine
strand.

2.

Fader min är en björk i skogen moder
min är en sommarsky. Broder min är ett
ax på logen syster min är ett vinterny.
Ensam är jag lik hedens ljung blommar
ensam och visnar ung. Sjunger, sjunger
min långa längtan sjunger ensam på
roine strand.

3.

Om den sjunkande solen viste om hon

viste mitt hjärtas håg. Allt sitt
leende sken hon miste skulle sjunka
i kvällens våg. Sjunka, sjunka i
nattens famn men jag hviskar min
älsklings nam. Sjunger sjunger min
långa lenktan sjunger ensam på roine
strand. slut den 25/2 1910

Skördeflickans roman

1.

Hon vxte i torpet vid susande skog.
Hvad liljorna drömde det viste hon nog
Hon viste hvad fogeln i lunderna kvad
Och jemt var hon sorgfri och glad.

2.

Och åren de jingo en festman hon fick
Han lyste så stolt i sitt krigiska skick
Hon dröjde ej länge hon dröjde ej als
Att leende famna hans hals.

3.

De skulle ha gift sig men freden tog slut
Mot Kejsarn af ryssland dog konungen
ut mert Gustaf tredje drog gossen åstad
Och jemt var han sorgfri och glad.

4.

En dag när på åkern man kärvarna
band. Då kom där ett frud i från
främande land best visan om Fingal
bland tärnorna ljöd då sads det att
gossen var död

5.

Hon stod där så rörd bland de vajande ax
Hur dog han hon fråkte då darrande strax
Dan värjde sig manligt bland kulornas bad
Och jemt var han sorgfri och glad.

6.

O! reden bland kärvar på grönskande äng
I tärnor hon sade min brudliga säng
Hur skönt att få somna med rågen i frid
I skördarnas gylene tid.

7

Hon lade sig sedan och somnade godt
Från bädden hon bars in i stugan så brödt
Hon log in i döden man hviskade rörd
Att aldrig sågs vackrare skörd.

8.

Och tärnorna sjöngo på grönskande grav
O slumra vi höllo dig hjärtligt utaf
Du band på din kärve din visa du kvad
Och jemt var du sorgfri och glad.

Slut den 26/2 1910 A. W. Carlsson

Lejonbruden.

1.

I skimrande bruddräkt så hvit som en snö
Står djurtämjarens dotter en älskelig mö
Hon tvingas att räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land.

2.

Och gästerna samlas men tid är det än
För Selma att traffa sin trofasta vän
Hon gångar så sorgsen till lejonets bur
Att taga farvät av sitt älskade djur.

3.

Hon satte sig neder som förr hon var van
Att linda sin arm om dess yviga man
Men skogarnes konung sin mildhet har glömt
Men selma hon blickar och hviskar så ömt

4.

Nu måste vi skiljas min bruddräkt du ser
Haf tack för din kärlek vi träffas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand
I morgon går färden till främmande land.

5.

I barndommens dagar jag mimes ännu
Då jag var liten och liten var du
De flytt och ej mera vid leksysterns fot
Du får hennes smekningar taga emot.

6.

Du blickar så grymt du mig säkert förstår
War lugn kära du men jag torkar en tår
War lugn hör min brudgum mig kallar igen
Farvål nu för alltid min trofasta vän.

7.

En kyss nu till avsked hon lejonet ger
Men vid gallret lejonet brudgummen ser
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi
Det reser sig häftigt i vildt raseri.

8.

Den väldiga svansen nu viftande far
Och Selma står dödsblek men fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfängt beslut

För dörren står djuret hon kommer ej ut.

9.

Kom hit med en bössa nu främlingen skrek
Ett skott skall nog ända dess blodiga lek
En dödstystnad härskar geväret han får
Han laddar men djuret hans mening förstår.

10.

Förtvivlad det rasar i fängelsets bur
Vill Selma försvara men vet inte hur
En dödstystnad härskar farmhärtige Gud
I stycken slet lejonet främlingens brud.

11.

Men sedan det drukit sin älskades blod.
Det lägger sig neder med nedslaget mod
Wid bleknande liket och väntar på fröst
Då sendes en kula som krossar dess bröst.

Slut den 27/12 1910 A. M. Carlsson

Under häggarnes doft.

Björ. hem.

1.

I den stilla dal. i den gröna sal
mellan björk och al står en hägg i blomma
och nog mins du den, du mitt hjärtas vän:
och nog mötas vi där än.

2.

Som en drifvans snö, som ett skum på sjö,
som en hvitklädd mö står vår hägg i blomma
Som en aftanfläkt, när som sol är släkt,
är så ljuf hans andedräkt.

3.

O, huru långt ifrån ryker stridens dån,
och en storm med hån öfver hafvet brusar.
I vårt lugna bo, där är hopp och fro,
där är blomsterdoft och ro.

4.

Hela skogens makt i sin sommarprakt
står kring oss på vakt med gevär på axel
Och vår feltmusik, den är skön och rik,
fågelsång i skog och vik.

5.

Och vårt lilla kring mellan mig och dig
på den gröna stig är ett krig med kyssar,
och det är vår sed, när vi sluta fred
ge vi lilla hjärtat med.

6.

Säg, vill du därvid byta bort vår frid

mot all kif och strid, som i varlden vak
Will du öm och from mot all rikedom,
byta bort vår hägg i blom?

7

Wän, o säg ej mer, att vår sol går mer
när den skönast ler, lifvets korta glädje;
O, så hviska att våra hjärtans skatt
är en doft i sommarnatt.

8.

Du mitt hjärtas vän, solen sjunker, men
han når upp igen ofver gyllne vågor.
Och vårt lif förgår, men vår kärlek står
åter blom i evig vår.

Lugn hvilar sjön

1.

Lugn hvilar sjön. Kring berg och dalar
Sig solen sänker mild och varm.
Nu stridens röst ej mera talar.
Han slumrat in i skogens barm

2.

Lugn hvilar sjön. Re'n aftonvinden
Till ro sig lägger ner vid ön,
Mång tusen stjärnor jag lindra sa
Som lyste seglarn på mörkblå våg

3.

En liten stjärna jag tänkte då
Ett ljus om natten för seglarn är
Så vill jag lysa min älsklings spår
Och bli hans stjärna var helst han går.

4.

När allt på jorden blir dyst och kalt
Jag vill för honnom då blifva allt
Var helst han färdas vår helst han g
Mitt hjerta öppet för honom står.

5.

Nu är det midnatt för lenge sen
Min lampa slåknatt jag är alen
Med tårat öga och bruten röst
Hans namn jag viskar förutan tröst

6.

Farväl min älskning lef glad och sä
Njut lifvets gledje till senan kväll
Förglöm ej vännen med äldig skjäl
Som ömt dig viskar farväl farväl

A. V. Carlsson den 1[illegible]

Det skepp han farit med
Har slagits mot en klippig strand
Din Georg fins ej mer

6.

Jag var så glad jag var så fri
Som fogeln uti skog
Jag tänkte Georgs maka bli
Men hoppet mig bedrog

7.

Nu slipper jag att sörja så
Som menskan uppå jord
Snart skärgårdsflickan öfver sjön
Far hem till fridens land.

A.V. Carlsson

En vacker visa.

1.

Det var en afton då stormen ven
Och vintskylan låg på var gren
Var blomma visnar var fogel flytt
Och markens grönska i snö förbytes

2.

En blick mot himlen jag sänder då
Vad den var juflig vad den var blå
Och blomman blygt sitt hufvud sänker
Han beder fromt sin aftonbön

3.

Lugn hvilar sjön. Så fridsamt vinka
De ljusa stjärnor från det blå:
War tyst, var still, o, mänskohjärta!
Snart öfven du skall friden få

Fågeln

1.

Sjung du lilla fågel, höj din sång
Lycka tycker jag dig mången gång
Glädtigt må du sjunga:
Jubla må din tunga,
Du ej känner världens hårda tvång

2.

Snabb du öfver himlarymden far
Lycklig, lycklig du som vingar har
Men på längtans vingar:
Ingen bort sig svingar,
Annars sutte jag visst ej här kvar

3.

Fjärran är mitt hjärtas lilla vän

Fågelvingen skall [illegible] få igen,
Om den finger vara :,:
Ingen lort sig svingar;
Aldrig men jag skulle be dig se'n.

4.

Slå din drill med fröjd i högan sky!
Fästen kommer åter, du skall fly
Då till varma länder :,:
Dit du återvänder,
Du ditt afsked tar när stormar gny.

5.

Ware [illegible] en liten blomma jag,
Älska skulle jag i sommarns dag.
Men till hösten domna :,:
Blekas bort och somna,
Älska, vissna är naturens lag.

Den blindes sång.

1.

Som blind jag genom lifvet får vandra fram min [illegible]
Den syn, som Gud mig gifvit, blef tagen ifrån mig
Nu får jag ej som andra skåda dagens ljus,
I mörker får jag vandra så här från hus till hus.

2.

En olycka mig hände [illegible] tvänne år jag var
Jag mina ögon brände, för [illegible]
Med kaffe som jag [illegible] i mina ögon blå,
Då började mitt elände [illegible]

3.

Jag många gånger klagar [illegible]
Att jag skall mina dagar fra[illegible]
Jag vandrar ej på rosor, för [illegible]
Och mottar de allmosor, som [illegible]

4.

Jag ofta blifver motad och [illegible] från mången gård
Med hårda ord och eder af mä[illegible]
Som ej en skärf vill gifva ti[illegible]
Jag tvingad är att lefva, af goda [illegible]

5.

Betänk dock kära män ska hvad godt [illegible]
Som får naturen skåda med dina ögon [illegible]
Hvad ville jag ej gifva för denna sköna [illegible]
Som från min spräda barndom har [illegible]

6.

Dock vill jag icke klaga, nej jag vill vara nöjd.
Så länge jag har hälsan, jag sjunger då [illegible]
Ty om jag skulle klaga [illegible]
Då är det mycket bättre att [illegible]

7.

Om [illegible] nu rätt [illegible]änker hvad lott den blinde [illegible]
Han får med hjälp af andra framlefva sina dar.
Då bör man [illegible] herren för allt hvad han oss ger
Och aldrig får man klaga hur lifvet än sig ter.

8.

Då ilfva år jag blifvit jag blef till Stockholm förd,
Där skulle jag mig lära att tjäna själf mitt bröd;
I skolan vid Manilla, där blinda skulle få
Sig lära mångt yrke förr'n ut där från de gå.

9.

Jag lärde bönda korgar så flingt som mången ann,
Men detta är ett yrke som mig ej föda kan,
Ty konkurrenten blifvit för stor iti vårt land
Som ofta tager brödet ifrån den blindes hand.

10

Då femton år jag fylde jag stod som konfirmand,
Jag skulle själf försörja mig se'n på egen hand.
Jag återkom till hemmet till både mor och far,
Mig ingen kunat vårda så ömt som dessa har.

11.

[illegible] kunde jag då anna att kampen var så svår.
[illegible] upprehålen för varje dag som går.

Den blinde får för[illegible] hvad ingen ana kan
Dock hörs han sällan [illegible] att lif [illegible] mången

12.

Då vårens vindar komma, [illegible] luften varm och god
Och blomna efter bloomna [illegible]
Då blir det trångt att vara [illegible]
Då vill jag ut och fara, då [illegible] jag [illegible]

13.

Mig positivet vänta uti [illegible] lille vå.
Jag fiolen från väggen häm[illegible] och dessa vännen
De följa mig på färden i g[illegible]
Vi draga omkring världen allt [illegible]

14.

Och nu ni hört god vänner hur [illegible] mig har g[illegible]
Om ni medömkan kännar allt m[illegible]
Så köp nu denna viso jag eder taksam är.
Den kostar tio öre, för mig en hjä[illegible]

Falun den 2[illegible] 19[illegible]

Aug. [illegible]

Sjömanens farväl.

Farväl! i sången vill jag [illegible] dig

Glöm du i [illegible] [illegible] icke mig
När [illegible] [illegible] upp en hymn till [illegible],
Då glömmer [illegible] jag ej min barndomsbrud.

2.

[illegible] till hvilket land jag far,
[illegible] står i mitt hjärte kvar.
Lik [illegible] klagande på fjärran ö,
Jag [illegible] sången lefva blott och dö.

3.

O [illegible] barndomsbrud huad kan förmå
Dig från din rena barndomskärlek gå?
Lik vågens brus min själ i uppror är,
Men städs jag dig på bönens vingar bär.

4.

[illegible] genom svek dig röfvat bort?
Då blir min lefnads dag för mig så kort.
Men in i doden skall din bild stå kvar
I hjärtat mitt som jag dig gifvit har.

5.

O! [illegible] dröm för mig du tagit slut.
Min glädjes timglas för mig runit ut.
Nu bitterhetens kalk blott finnes kvar,
Som du din kärlek från mig tagit har.

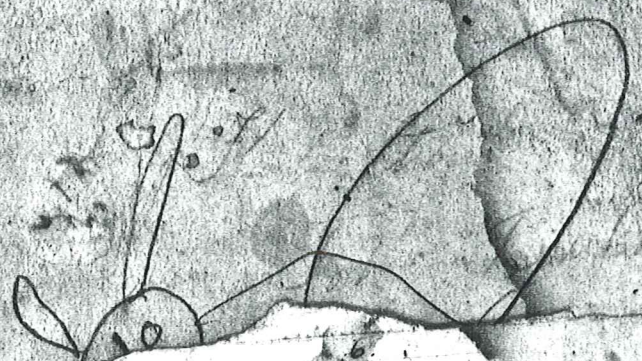

6.

Men dock så länge som jag [illegible]
Och sångens ton från mina le[illegible]
Jag ständigt dig blott här be[illegible]
Ty du för mig en gång var gl[illegible]

7.

Ty uti sången blott jag älska fa[illegible]
Blott nattens sjärna skådat har [illegible]
Och hälsar hon dig någon gång [illegible]
Ett mildt farväl från mig till [illegible]

8.

När som turora upp ur östern går,
Då skimrar uti rosens kalk en tår.
Men när hon sjunker uti västerns haf,
Då bäddar blomm[illegible] upp sin lilla graf.

[illegible] icke mig
[illegible] upp en hymn till [illegible],
Då [illegible] jag ej min barndomsbud.

2.

[illegible], till hvilket land jag far,
[illegible] står i mitt hjärte kvar.
[illegible] klagande på fjärran ö,
Jag [illegible] ången lefva blott och dö.

9.

[illegible] soldröm är vårt e,
[illegible] ka, hoppas och dö bort.
[illegible] grafven finnes himmelen
[illegible] öfven runt för kärleken.

10.

[illegible] jag, sen jag drömt min drom till slut,
[illegible] vid ditt hjärta hvila ut.
[illegible] dess du, hälften af min ejäl,
[illegible] ömt, ett innerligt farväl!

Falun den 23 mars 1910

Aug Karlsson

Jen

Falun Aug Karlsson

